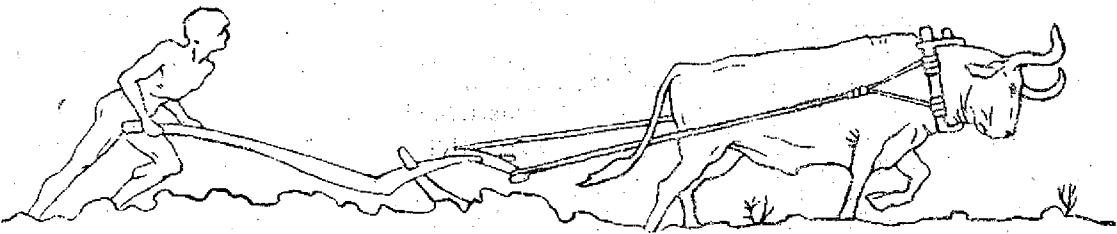

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΝΔΩΗΝΔΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΒ' 45 ΙΑ.
ΝΟΥΑΡΙΟΥ - 1912

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ἀνοιγμα τῶν Οὐρανῶν δὲν εἶνε δνειρό. Ἡ θεὰ Ἀρμονία δὲν εἶνε πλάσιμα τῆς φαντασίας. "Ἐρχονται στιγμές — κι" ἔκεινες εἶνε τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, — ποὺ μιὰ φύσις, δουλευμένη προσεκτικώς απὸ τὶς Μοῖσες, καὶ μὲ δυνατώτερες πνοὲς μέσα τῆς, θὰ κατορθώσῃ τὸ θαῦμα.

Στοὺς μικροὺς τόπους σπάνια τὰ πνεύματα δραματίζονται τοὺς ἀποστόλους — ποὺ ἔχονται στὸ φῶς μὲ τὴ βαρειὰ προσταγὴ γραμμένη στὸ μέτωπο: νὰ φέρουν τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὰ βαθειὰ μυστικά, γιὰ νὰ ἔξημερωθοῦν καὶ νὰ πιστέψουν. Καὶ στὶς ψυχὲς νὰ φωνάξουν, πατῶντας στὸν ἴδιο έαυτό τοὺς καὶ παραμερίζοντας μὲ χέρι μεγαλοδύναμο τὰ σύγνεφα: «Κυτάξτε!»

"Ομως, ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει τὸν καιρὸ νὰ κινήσῃ κατὰ τοὺς ἀποτραβηγμένους λαούς, ποὺ ἔχουν σταθῆ πίσω στὸν Πνευματικὸ Δρόμο, καὶ κινοῦνται σ' ἔνα σύνθαμπτο. "Ἐτσι, μέσα στὴ νέκρᾳ, ποὺ ἐκμηδενίζει δίκαια τὸ πλῆθος, γιατὶ αὐτὸς ἀποτελεῖ τὴν πεζὴ ἐποχὴ, χάρονται καὶ οἱ λόγοι ποὺ ξεχωρίζουν. Αὐτοὶ, ποὺ ἀνομάσθηκαν πάντα οἱ κατὰ λάθος πρόδοροι. Αὐτοὶ, ποὺ ἐσκόνταψαν πάντα σὲ μιὰν ἀρνητικὴν πορεύεια. Τὸ χέρι δὲν κινεῖται γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἀλήθεια. Εἴμαστε κι' ἔμεις ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ὑστεροῦν στὸν Πνευματικὸ Δρόμο. "Αλλοτε ἐτρέξαμε πολύ, καὶ τώρα ἀναγκαστικὰ ἐμείναμε πίσω γιὰ νὰ ξαποστάσουμε. Γι' αὐτὸς σπάνια τὸ κῦμα ἐσπρωκεῖ ως ἐδῶ τὸ γοργόφτερο καράβι τῶν ἀποστόλων. Τόσο σπάνια, ποὺ ηθέλησε τὸ πλήθος νὰ καλέσῃ Καλλιτέχνας τοὺς ἀπλοὺς τεχνί-

τες, γιὰ νὰ παρηγοριέται μὲ τὴν αὐταπάτη.

"Ομως κι' αὐτὴ τὴ φορά, — εἶνε ἡ δευτέρα — ή μοῖρα ποὺ παρουσιάζει τὸ νερὸ στὸν ὄδοιπόρο γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ, ή ίδια μοῖρα ξεκύψε στὸ αὐτὸν τῆς Σπεράντσας Καλὸ καὶ τῆς είπε: «Ἐκεί κάτω σὲ περιμένουν. Πήγανε νὰ χύσῃς φῶς στὸ μάτια, καὶ στὶς ψυχὲς τὸ δνειρό τοῦ φαλμοῦ σου. Κι' ἀν ἔνας ἐκλεκτὸς ὑπάρχῃ, πήγαινε καὶ φάλε γιὰ ἐκείνον τὸν ἔνα, καὶ ξετύλιξε τὸν γύρω τὰ μάγια ποὺ ξέρεις, καὶ ποὺ ξέχεις μέσα σου, — καταστάλαγμα τῶν οὐρανῶν δοσούς ἔγγνωρισες, κι' ὅσοι είχαν βοηθήσει τὴν δυνατόφωτη ἔξελιξί σου».

"Η Σπεράντσα Καλὸ ἀκούσε καὶ ἐδάκρυσε. Καὶ τὸ δάκρυ ἔσταξε μέσα τῆς καυτό, κι' ἐτράνωσε τὸν πόδο. Τρέχοντας ἔσχισε τὴν βοὴ τῆς ζωῆς, κι' ἔφθασε ἔνα ἀγαθὸ πρωΐ, κι' ἔδεσε τὸ καράβι τῆς στὸν λιμένα σὰν νὰ μὴν ἥθελε πειδὲν νὰ φύγῃ.

Γύρω τῆς ἐμαζεύθηκε κάθε κόσμος, — γύρω στὴν πανέμορφη πεταλούδα, γιὰ νὰ ἰδῃ τὰ λαμπρὰ φτερά της, ποὺ ἀπλώμενα ἐξεκουράζοντο στὸν ἥλιο τὸν Ἑλληνικό. Κι' ἔνα βράδυ, ἔδωκε τὴν πρώτη διδασκαλία ἐμπρὸς στοὺς γονατιστούς. "Ησαν κι' ἀρχόντες, ήσαν καὶ κύριοι θησαυρῶν, ήσαν καὶ τάπεινοι σπουδασταί. "Ένας φαλμὸς ἀρχίσε νὰ κιλῇ, ποὺ ἔδειχνε ωευστοποιημένη τὴν Ψυχή, καὶ τὸ σύνολο τὸ ἀνθρώπινο ἐπῆρε τὴν ἀχνάδα παλαιώμης ἀγιογραφίας. Τὰ βλέφαρα, ἔχαμήλωσαν ἀπ' τὸ ηδονικὸ βάρος τῆς ἔξαρσεως — ίδια βλέφαρα ιέρειας μυθικῆς, ζυμωμένα μὲ κερι τῶν τάφων, καὶ μὲ δάκρυα; καὶ μὲ ἀτμοὺς λιβανιοῦ. Σ' ἔνα βύθισμα ὀνείρου

ἀποκρυσταλλώθηκεν ἡ μεγάλη μεσάζουσα. Κι ἐκεῖ, σιδή βύθισμα μέσα, — ποὺ ἡταν ἔνα εἰδος ὑπερτάτου οἰστρου, ἀρχισε νὰ περιβάλλεται τὶς ἐποχές, μὲ ἀλήθειαν, μὲ δύναμιν, μὲ μεγαλοπρέπειαν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ἰταλικήν. Τὸ πνεῦμα τῶν αἰώνων, τὸ ἔνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ὄλλο, — χωρὶς νὰ μεσολαβῇ παρὰ ἔνα στιγμαῖον ἔκούρασμα τῆς Καλλιτέχνιδος. Τὸ μουσικὸ ποίημα, δ' μουσικὸς τρόδος, τὸ μουσικὸν δνειροπόλημα, δ' μουσικὸς θρήνος — καὶ οἱ ὅψεις ἡρῷων, εἴτε θυμάτων, εἴτε δημιουργῶν, ἐπέρεασαν σὰν ἥσκιοι ὀλοζώντανοι ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀνθρωπὸν τῆς Σπεράντσας Καλό. Οἱ βαθειές, οἱ ψυχικὲς καὶ οἱ πνευματικὲς εὐγένειες τῶν Ἐργων, ἀνεδίδοντο καὶ ἀπὸ τὸ πλέξιμο ἀκόμα τῶν χλωμῶν χεριῶν τῆς, στὴν δνειρεμένη στάσι μιᾶς πιστῆς ψυχῆς.

Ἐνα σῶμα φυσικό, σὰν τὰ σχήματα ποὺ παίρνουν τὰ χρυσᾶ συγγεφάκια τῆς καλοκαιριᾶς. Πρωτότυπα ἐλεύθερο στὴν κίνησι, καὶ μὲ τὴν δικὴ του θαυμαστὴ γραμμή. Σάρκα ὑπόχλωμη, καὶ μὲ τὴν ἀνατριχιαία βαθεῖας αἰσθητικῆς. Ὁ μέρας τῆς πεποιθήσεως τοῦ δίδει τὴν ἔκφρασι μιᾶς δρμῆς πρὸς τὰ ἔμπρός. Στέκει πάντα ὑπερήφανα, γιατὶ τοῦ ἐπιβάλλει τὴν στάσιν ἡ ἀξία, ποὺ δὲν φοβᾶται καμιάν στιγμὴν τῆς ζωῆς. Ἡ μορφὴ εἶνε τὸ ἀντιφέγγισμα ψυχῆς ποὺ τὴν ἔσκαψαν δρμητικὲς θύελλες, μὰ καὶ γι' αὐτὸ ἔχει τὴν ἔξαρσι τῆς φρεμβῆς καὶ τῶν μεγάλων δνείρων. Ἡσκιοί κυλοῦν μαζὶ μὲ γλυκύτητα ἀπὸ τὰ ἀπαλά, τὰ γαληνεμένα χαρακτηριστικά τῆς, — ποὺ δὲν τὰ βαραίνῃ ἡ σκέψις καὶ τὸ παράπονο, μιλοῦν μὲ ἀφέλειαν ἀγγελικοῦ παιδιοῦ. Τὸ κεφάλι τὸ τυλίγον όλογυρο μὲ ἀρμονικὴν ἀκαταστασία μανύρα μαλλιά σὲ φωμαῖκό, ἀπλό, ψυχικὸ κτένισμα. Τὸ στόμα μιλεῖ μὲ ἐκεῖνο

τὸ ἀρροτο μέταλλο τῆς φωνῆς, ποὺ φθάνει στὴν ψυχὴ σὸν χαϊδευτικὸ ἀνάσασμα λουλουδιῶν. Τὰ χέρια σφρίγγουν ὅλον τὸν κόσμο, μὲ συμπάθειαν, ἀλλὰ τὰ μάτια, — ποὺ ἡ γνῶσις τὰ ἔκαμε δυό βαθεῖα μυστήρια — στυλώνονται πιὸ ἐπίμονα σὸν προσισθανθοῦν κάτι τὸ πνευματικό. Εἶνε γιὰ δλα δισφαλισμένη. Πιστεύει μόνο στὸ καλό. Καὶ τὸ σύνολό της καταντῷ νὰ φαίνεται παραμύθενο, καὶ τὸ πρόσωπό της εἶνε τὸ ὑλαρώτερο ὑπόδειγμα τῶν ὁραίων τῆς γῆς.

Ἄς μὴ τὴν ἀδικοῦμε λέγοντας μόνο πῶς τραγουδεῖ. Ἡ φωνὴ εἶνε τὸ μέσον γιὰ ν' ἀποκαλυψθῇ ἔνα πλατὺν καλλιτεχνικὸ ἔγω, ὀλόγυρα φωτισμένο, καὶ μὲ τὴν σφραγίδα μιᾶς σημαντικῆς πρωτοτυπίας. Δὲν ὑπάρχει σημεῖο σκοτεινὸ σ' αὐτὸ τὸ ἔγω. Ἀπὸ παντοῦ στηρωμένα τὰ παραπετάσματα καὶ διοφάνερα δλα. Οἱ γαληνεμένοι τόποι, ποὺ τοὺς βλέπουν οἱ ἀνθρώποι στὰ δνειρα, οἱ πηγὲς τῶν τεχνῶν, ποὺ ἀναδίδουν τὴν γαλήνην καὶ τὸ τρῶς, οἱ λουλουδένες στρωμνὲς τῶν ἡλίων, δταν ἀποσύρωνται ἀπὸ τὸ αἰώνιο γοργούλισμα οτοὺς οὐρανούς. Ὁλα ἐλεύθερα στὰ μάτια τῆς. Κι ἔτοι, τὸ προνόμιο νὰ βλέπῃ ἀπὸ παντοῦ, καὶ νὰ νοιώθῃ τὶ βλέπει, τῆς ἔδωκε τὴ δύναμι μιᾶς τέτοιας ἐκτελέσεως — ποὺ ζητεῖ τὴν ἔκφρασι νὰ ἔχῃ γενικότητα καὶ πλάτος. Καὶ τὴν τέχνη νὰ μὴ περιορίζεται στὴν ἀπόδοσι τοῦ ἥχου, ἀλλὰ καὶ τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ τῆς σκηνικῆς ἀνάγκης — καὶ ἔτοι τέλεια πιὰ ἀναστημένο νὰ φανερώνεται τὸ ἔργον. Καὶ κατάβαθμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν πνευματικὴ συγεννόησι τοῦ μουσουργοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ — ποὺ ἔσκαψαν στὸ ἴδιο χαρτί.

Τέτοια ἡ Ἐλπὶς Καλογεροπούλου. Τὸ δνομά της ἔχει τὴν θέσι του στὸν κύκλο τῶν Φωτεινῶν.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΔΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΩΝ *

“Οπου κι ἂν πλέει, ὅπου κι ἂν πάει τὸ καραβάνι τῶν θνητῶν,
κάπια Σειρήνα τραγουδάει
μέσα στὸ γυρὸ τῶν Θρών.

Κι δο οὖ ἀν δεθοῦμε στὸ κατάρτι
κι δο ἀν σφραγίδονται τ' αὐτιά,
μὲς στὴν ψυχὴ μας, δέρει νἄρτει
κι μαγικὴ φωνή, βαθιά.

Καὶ μᾶς καλεῖ σὲ κάποια μέρη
ὅπου εἶνε πλεύσια ἀπὸ ωμορφιές,
ποὺ αἰώνιο πνέει τὸ καλοκαΐο
κι ἀνθοῦνε πάντα οἵ λειμονιές.

Κι ἄν τύχει κι ἀπὸ τὴν τρικυμία
ἀποσταμένους τῆς Ζωῆς,
μᾶς βρεῖ μιὰ μέρα ἡ μελωδία
τῆς μελιστάλαχτης φωνῆς.

Τὸ κῦμα σκίζουμε καὶ πάμε . . .
καὶ στῆς Σειρήνας τὴ στηλιά
ἀράζουμε καὶ τῆς ξητάμε
δση μᾶς ἔταξε εύτυχιά.

* Απὸ τὸν “Γύρο τῶν Θρών”, ποὺ ἐκδόθηκε προσεχτικά.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα εἶναι τόσον περίπλοκον, περικλείει τοσαῦτα συμφέροντα, κατὰ διαφόρους διευθύνσεις διασταυρούμενα καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενα, ἔγκυμιονει τοσούτους κινδύνους ὃχι μόνον ὃσον ὀφορᾶ τὴν καθ' ἡμῖας Ἀνατολὴν καὶ τὰ Κράτη τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παγκόσμιον ἐν γένει εἰδήνην, τόσον πολλὰ εἶναι τὰ ἐνδιαφερόμενα Κράτη, ὥστε τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ ἀπασχολῇ διαρκῶς τὴν πολιτικὴν καὶ διπλωματίαν δλων σχεδὸν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων καὶ νὰ ἀποτελῇ τὸ αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον θέμα τῶν συζητήσεων ἔντε τῷ καθημερινῷ τύπῳ καὶ τοῖς περιοδικοῖς καὶ τὸ ἀντικείμενον περὶ δ περιστρέφονται αἱ μεταξὺ τῶν Μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων γνῶμεναι καὶ διαλιύμεναι συνεννοήσεις καὶ συμμαχίαι καὶ συνασπισμοί, χωρὶς μέχρι τῆς σήμερον νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ποιά τις λύσις τοῦ ζήτηματος, ίκανονοποιοῦσα ταντοχρόνως ὅλας τὰς ἐγγυήσεις ἡ ἀπωτέρω ἐνδιαφερούμενας Μεγάλας τε καὶ Μικρὰς Δυνάμεις καὶ διναμένη ἐπομένως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῆς πραγματοποίησεως.

Εἶναι λοιπὸν λίαν φυσικὸν ἐκ τοῦ χάσους τούτου, ὅπερ τόσα τώρα ἔτη δημιουργεῖται ἐκ τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος, νὰ προβάλλῃ κάποτε κάποτε καὶ νὰ συζητήται δημοσίᾳ ὡς φωτεινή τις ίδεα ἡ γνώμη περὶ διμοσπονδίας τῶν Κράτων τοῦ Αἴμου, ἔχουσα τοῦτο τούλαχιστον τὸ καλὸν καὶ ἐπαγωγὸν δὲ περίτες, δτι διὰ ταῦτας πραγματοποιουμένης, ὡς διὰ μαγείας ἐπέρχεται ἀναίματος καὶ ἀνώδυνος ἡ λύσις τοῦ ὄλου ζήτηματος καὶ σύμπασα ἡ Ενδρόπετη θὰ ἡδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ διναπινέσῃ καὶ ἡ συχάση ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἡ καὶ διὰ παντὸς ἀπὸ τὸν δεινὸν ἐφιάλτην, τὸν διαφορᾶς ἐπικαθήμενον ἐπ' αὐτῆς καὶ μὴ ἀφίνοντα ταῦτην νὰ κλείσῃ μάτι οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν.

Ἡ περὶ διμοσπονδίας τῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου ίδεα, δυνάμειθα νὰ εἰπωμεν, ἔχει διατρέξει δύο στάδια μέχρι σήμερον, διότι ἐνῷ μέχρις ἐσχάτων, μέχρι δηλαδὴ τῆς κατὰ τὸ 1908 Νεοτουρκικῆς μεταπολιτεύσεως, δσάκις ἐγίνετο λόγος περὶ διμοσπονδίας δὲν συμπεριελαμβάνετο ἐν αὐτῇ καὶ ἡ Τουρκία, ἀπὸ τῆς ἀνακηρύχσεως τοῦ Συντάγματος ἐν αὐτῇ, ἐν τοῖς περὶ διμοσπονδίας

σχεδίοις συμπεριλαμβάνεται καὶ αὕτη, ἥτις καὶ
θὰ ἀπέτελε τὸν πυρήνα καὶ τὸν ὅξονα, περὶ ὃν
θὲ ἐστρέφετο ἡ ὅλη διμοσπονδία.

Κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον — δμοσπονδίας δηλονότι μὴ συμπεριλαμβανούσης καὶ τὴν Τουρκίαν — δὲν πρόκειται κυρίως περὶ δμοσπονδίας (*confédération*) ἀλλὰ μᾶλλον περὶ προσωρινοῦ συνασπισμοῦ (*coalition*) ἢ καὶ δριτικωτέρας ἔστω συμμαχίας τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, σκοπὸς τῆς δποίας θὰ ἥτο ἢ διὰ κοινῶν ἀγώνων ἐκδιωκεῖς τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ ἢ μεταξὺ τῶν συμμάχων διανομὴ τῶν χωρῶν, ἃς κατείχον οἱ Τούρκοι.

“Η τοιαύτη γνώμη περὶ διμοσπονδίας ἔξιτε-
ριωᾶς καὶ ἐπιπολαίως κρινομένη ἔχει πολλὰ τὰ
καλὰ ὑπὲρ αὐτῆς, διότι οὕτω ἐκεῖνο, δπερ καθ'
οἰονδήποτε ἀλλον τρόπον ἐθεωρεῖτο ὡς ὅλως
ἀκατόρθωτον ἢ ἀλλως πολὺ δυσχερεῖς καὶ ἀμφί-
βολον,—ἡ διὰ πολέμου δηλαδὴ παρ᾽ ἐνδες μόνον
ἐκ τῶν Κρατιδίων τοῦ Αἴμου ἐναντίον τῆς Τουρ-
κίας ἐκδιώξεις τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Εὐρώπης—
διὰ τῆς διμοσπονδίας καὶ τῆς κοινῆς ἐνεργειας
ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν θὰ καθίστατο
μᾶλλον πραγματοποιήσιμον καὶ κατορθωτὸν καὶ
ἄφ' ἔτερου διὰ τῆς κοινῆς συνεννοήσεως θὰ
ἡδύνατο καὶ νὰ ἀποτραπῇ δ ἐκ τῆς διανομῆς
τῶν παρὰ τῶν Τούρκων κατεχομένων χωρῶν
ἄλλως ἀψευτικος μεταξύ των πόλεων.

Τὴν ίδεαν ταῦτην τῆς κοινῆς συνεννοήσεως τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου ἐνωρίτατα ἔξεμεταλλεύθησαν αἱ ἀμεσώτερον εἰς τὰ ξητήματα τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἐνδιαφορόμεναι Δυνάμεις ἦτοι ἡ Αὐστροία καὶ ἡ Ρωσία καὶ τῷρα τελευταῖον καὶ ἡ Ἰταλία, οὕτω δὲ καθ' ὑπεροβούντους καὶ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἐμπνεούμένους ὑπολογισμοὺς ἡ ίδεα αὕτη ἔχει ἀποκρυπταλλωθῆνεις τοία διακεκριμένα σχέδια ἡ συστήματα, ἄτινα, καίτοι ὡς βάσιν πάντοτε θέτοντα τὴν δύμοσπονδίαν, διαφέρουσιν δύμως οὐσιωδῶς ἀλλήλων καθ' ὅσον διὰ τῆς ἐπίζητου-μένης δύμοσπονδίας πρόκειται κυρίως νὰ ἔξυπηρηθῶσι τὰ ίδιατέρα συμφέροντα μιᾶς τῶν Δυνάμεων τούτων.

·Αλλὰ καθ' οἰονδήποτε σύστημα καὶ ἀν̄ ἔξετά-
σωμεν τὴν ἰδέαν τῆς διμοσπονδίας τῶν Χριστια-
νικῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου, ἐν τῇ διποίᾳ νὰ μὴ
συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Τουρκία, ὡς κοινὴ
προϋπόθεσις καὶ προαπαιτούμενον τίθεται ἡ
ἔξωσις τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ μετά
την ἔξωσιν διανομὴ τῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατ-
εχομένων χωρῶν. Ἀλλὰ πᾶς θὰ γείνη ἡ ἔξωσις
αὕτη; Κατὰ ποιον τρόπου καὶ ὑπὸ ποιοὺς δρους

θὰ ἡτο δυνατή καὶ κατορθωτή ἡ ἔξωσις; Κατὰ ποίαν ἀναλογίαν ἐν τῷ κοινῷ κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνι ἔδει νὰ συμμετάσχωσιν ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Βουλγαρία, ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον ἢ καὶ ἡ Ρωμανία;

Περὶ δὲ τούτων καὶ πλειότων ἀλλών λεπτο-
μερειῶν οὐδεὶς ἔγινετο λόγος, ὑπειθίστη δὲ μᾶλ-
λον ὅτι ὁ Τοῦρκος θὰ ἀπέθνησκε φυσικὸν θά-
νατον· ὡς ἀπλοῦς θνητὸς καὶ ἔγινετο ἀπλῶς
μόνον καὶ δῆλος ἀκαδημαϊκῶς λόγος περὶ τῆς
μετὰ τὸν θάνατον διανομῆς τῆς ηληφονομίας
μεταξὺ τῶν ἐπιδόξων ηληφονόμων.

Αλλὰ καὶ δοσον ἀφορᾶ αὐτῆν ταύτην τὴν διανομὴν ή τὴν τύχην τῶν παρὰ τῶν Τούρκων κατεχομένων χωρῶν, πᾶς ἐκ τῶν προτέρων μεταξὺ τῶν Κρατιδίων τοῦ Αἴγιου διαπενονισμὸς ἀποκλείεται, διότι καὶ τὰ συμφέροντα καὶ αἱ βλέψεις καὶ ἀντιζηλίαι καὶ φιλοδοξίαι τούτων ὡς καὶ τῶν Μεγάλων Δινάριων αὐταῖ καθ' ἕαυτὰς τυγχάνουσιν ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπ' αὐτῶν θὰ ἐκφέρῃ ή ἴσχυς τῶν δηλών, διένεντι δὲ τῆς ἴσχύος οὗτε θέσιν ἔχουσι οὗτε σημασίαν αἱ ἀκαδημαϊκαὶ συνητήσεις.

Ἡ ἵδε λοιπὸν τῆς δύμοστονδίας τῶν Χριστιανῶν Κρατῶν τοῦ Ἀἴμου εἶναι ὡς ἵδε λαμπρὰ καὶ ἀξιόλογος, ἀλλ᾽ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται Τοιχοία θά παραμένη πάντοτε ἀπλῇ ἵδεα, ἀνεπίδεκτος πραγματοποιήσεως.

Καὶ τώρα δὲ λόγος περὶ τοῦ ἑτέρου σχεδίου διοσπονδίας, ἐν ᾧ σύμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Τουρκία, περὶ τοῦ ὃποίου ἥρχισεν, ὡς εἰρηται, νὰ γίνεται λόγος ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐν ταύτῃ μεταπολιτεύσεως, ὡς ἀπαρχὴ δὲ πραγματοποιήσεώς της είχον ἔξηγηθῇ παρὰ τοῦ διεθνοῦς τύπου τὰ πέρυσι κατὰ Μάρτιον γενόμενα εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξείδια τῶν Βασιλέων τῆς Βουλγαρίας καὶ Σερβίας.

Οφείλομεν νὰ εἰπωμεν διτὶ ἐξ ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου τὸ σχέδιον εὐρίσκει μὲν θιασώτας ἐν Σερβίᾳ, σχέδον δὲ ἐντελῇ ἀδιαφορίαν εἰς τὰ λοιπά. Οἱ ίδιαιτέροι λόγοι δι’ οὓς ή Σερβία κηρύσσεται κάπτως προθυμοτέρα πρὸς τοιαύτην δμοσπονδίαν, εἶναι λίαν ενεξήγητοι, δταν λάβωμεν υπ’ ὅψιν διτὶ ή χώρα αυτη μὴ ἔχουσα διέξοδον πρὸς τὴν θάλασσαν, αἰσθανομένη δὲ ἀμεσώτερον τὸν ἐξ Αὐστρίας κίνδυνον καὶ διατελοῦσα πανταχόθεν ἀποκεκλεισμένη παρ’ ἄλλων Κρατῶν ἔχει ἀμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην νὰ ἔξαγῃ δι’ ἄλλων χωρῶν τὰ προϊόντα τῆς καὶ σύγκοινωντὴ μὲ τὸ ἔξωτερικόν, ὃς προσφορτέραν δὲ καὶ ἐπωφελεστέραν εὐρίσκει τὴν διὰ τῆς Τουρκίας εἰς τὸ Αἴγαον διέξοδον.

Kai ēv Tōvōkia ὑπάρχοντι ἀρχετοὶ οἱ θιασῶ-

ταὶ τῆς τοιαύτης δμοσπονδίας, δὲ Χιλιη̄ Πασσᾶς ἔχει ἐκφρασθή πέρυσιν οὕτω: «ἡ ίδεα Βαλκανικῆς δμοσπονδίας εἶναι ὅνειρον, μόνον δὲ διὰ τῆς ἐπελθούσης ἀναγεννήσεώς της καὶ διὰ στρατοῦ ἰσχυροῦ θὰ ἥδυνατο τὸ ὅνειρον τοῦτο νὰ ποαγιατοποιηθῇ ή Τουρκία.»

„Αλλ' ὅπως καὶ ἀνὴρ ἔξετάσωμεν τὴν δικαιοσύνην,
δίαν, εἴτε λάβωμεν ὡς πρότυπον καὶ παράδειγμα
τὴν Ἐλβετίαν εἴτε τὰς Ἕνωμένας Πολιτείας
τῆς Ἀμερικῆς εἴτε τὴν Γερμανίαν εἴτε τὴν
Αὐστρίαν, καθ' ὃς τὰς περιπτώσεις ταῦτας, ὡς
ἡθικά, οὐτας εἰπεῖν, αἵτια καὶ ἐλατήρια τῆς δικαιο-
σύνης δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἢ ή κοινότης
τῆς καταγωγῆς (ἔθνικὸν αἰσθήμα) ἢ τῆς θρη-
σκείας ἢ τῆς γλώσσης ἢ καὶ τῆς ἀνατοροφῆς καὶ
παιδεύσεως καὶ ιδεώδους ἐν γένει ἢ, δταν δὲν
ὑπάρχουν αὐτά, ὅλοι Ιστορικοὶ λόγοι, ἀνερ-
χόμενοι εἰς παλαιοὺς χρόνους καὶ πρὸς οὓς ἔχουν
πλέον ἔξοικειωθῆ ὁ λαός, συνειθίσαντες νὰ ξῶ-
σιν ὑπὸ ἕνα κοινὸν Μονάρχην ὡς συμβαίνει ἐν
Αὐστρίᾳ.

Μία δύναμις δμοσπονδία, περιλαμβάνουσα ὅλα τὰ Κράτη τοῦ Αἴμου μαζὶ καὶ τὴν Τουρκίαν, ἐπὶ οὐδεμιᾶς παρομοίας τινὸς ἡθικῆς βάσεως θὰ ἥδυνατο νὰ ἐφεισθῇ, διότι μεταξὺ Τούρκων καὶ Κούρδων καὶ Ἀράβων καὶ Ἀλβανῶν καὶ Ἐλλήνων καὶ Σλαύων καὶ Ἀρμενίων οὐδὲν τὸ ποινὸν ὡς πρὸς τὴν φρονκείαν καὶ τὴν φυλήν ἢ τὴν παλέυσιν καὶ ἀνατροφὴν καὶ τὸ ἴδεωδες ἐν γένει δύναται νὰ ἓπαρξῃ, τούναντίον δὲ μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν τὰ πάθη καὶ τὰ μίση, χρονολογούμενα ἀπὸ πολλῶν ἔτην ἢ καὶ ἑκατονταετηρίδων ἀκόμη, ἔχουν, ὡς μὴ ὕφειλε, βαθυτάτας καὶ δυσεξαλείπτους τὰς φίλας, καὶ διατηροῦνται εἰσέτι ζωηρὰ καὶ ἀπολαία, ἀναρριπτούμενα καὶ παρὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Λυνάμεων, τῶν ἐπιδιωκουσῶν ἴδια συμφέροντα καὶ ἴδιους κατακτητικοὺς οκοποὺς ἐν Ἀνατολῇ.

Πρὸς τούτοις ή Τουρκία περιέχει ἐν ἑαυτῇ ἐκατομμύρια ὅλα διαφόρων Χριστιανιῶν λαῶν, συνδεομένων διὰ τοῦ αἰσθῆματος τῆς κοινῆς καταγωγῆς, διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας, τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τῶν ἴστοριῶν παραδόσεων πρὸς τὰ ὄμορα τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανικᾷ Κράτῃ, αἱ καλαὶ δὲ ἡ πακαὶ σχέσεις τῆς Τουρκικῆς Πολιτείας πρὸς τοὺς ἰδίους Χριστιανοὺς ὑπηρέσους τῆς δὲν ἀφίνονται ἀδιάφορα τὰ Κράτη ταῦτα. Ἐπομένως ὡς προαπαιτούμενον τῆς ὁμοσπονδίας θὰ ἥτο καὶ ἡ ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας παραδοχὴ τῆς ὑπὸ ὀδησμένους ὅρους διαβιώσεως τῶν ἐν ἀντῃ Χριστιανιῶν λαῶν. Θὰ ἥδυντο ὅμως η Τουρκία νὰ ὑπογράψῃ καὶ δεχθῇ ἀπέναντι τῶν ὁμοσπόνδων τῆς τὴν ὄρτην ὑπο-

χρέωσιν τοῦ ἐκ μέρους τῆς σεβασμοῦ τῶν προ-
συμπεφωνημένων ὅρων, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Χρι-
στιανοὺς ὑπηκόους της;

Αλλὰ καὶ ἐάν παρεβιάζοντο τυχὸν οἱ τοιοῦτοι δροι, ποιὸν δροσπονδιακὸν συμβουλιον ἢ δικαστήριον θὰ ἦτο ἵκανὸν καὶ ἀρμόδιον νὰ ἔπιληφθῇ καὶ δικάσῃ καὶ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του;

Συνάμα ή Τουρκία δὲν εἶναι Κράτος μόνον Εύρωπαϊκὸν ὀλλὰ κυρίως Ἀσιατικόν, αἱ περισσότεραι δὲ κτήσεις τῆς εὑδόσκονται ἐν Ἀσίᾳ. Εἰς μίαν λοιπὸν διμοσπονδίαν μεταξὺ ὅλων τῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου δέον νὰ συμπεφυληθῇ ἡ Τουρκία, μόνον δυσοῦ ἀφορᾷ τὰς ἐν Εὐφώπῃ χώρας τῆς ἥ καὶ διὰ τὰς ἐν Ἀσίᾳ κτήσεις τῆς; Καὶ ἐὰν ἡ Τουρκία περιεπλέκετο εἰς πόλεμον τινὰ ἐν Ἀσίᾳ ὡς π.χ. μὲ τὴν Περσίαν ἢ τὴν Ρωσίαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν (ἔχομεν ἴδη ζωντανὸν παράδειγμα τὸν ἐκ τῆς Τριπολίτιδος Ἰταλοτουρκικὸν πόλεμον), ἔπειτεν ὅλα τὸ δύμασκονδα Κράτη τοῦ Αἴμου νὰ ἀναλάβωσι κοινὸν τὸν ἄγωνα ἐναντίον τῶν Περσῶν ἢ τῶν Ρώσων καὶ Ἀγγλῶν καὶ νὰ ἀποστείλουν ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Σερβία, τὸ Μαυροβούνιον καὶ ἡ Βουλγαρία τοὺς στρατοὺς των εἰς Ἀσίαν διὰ νὰ προστατεύσουν τὰς ἐν Ἀσίᾳ χώρας τῆς Τουρκίας;

Αλλὰ θὰ ἔλεγέ τις δοῦ πολλοὶ ἔξωτεροικοι λόγοι,
μεγάλοι καὶ ἐπικρεμάμενοι κίνδυνοι ἀπορροφή-
σεως ὁλοκλήρου τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου εἴτε
παρὰ τῆς Αὐστρίας εἴτε παρὰ τῆς Ρωσίας παθι-
στῶσι ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς δμοσπον-
δίας, πρὸ δὲ τοῦ κοινοῦ κινδύνου πρέπει νὰ
σιγήσωσι τὰ πάθη καὶ νὰ ἐκλείψωσιν αἱ ἀντιζη-
λίαι καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἡ συνεννόησις. Ἀλλὰ καὶ ἐν
τοιαύῃ περιπτώσει, ἐὰν ὑποτεθῇ ὁ κίνδυνος
τοσοῦτον ἐγγὺς καὶ ἄμεσος καὶ πάλιν περὶ προ-
σωρινοῦ γενικοῦ συναπτισμοῦ ἡ ἀμυντικῆς συμ-
μαχίας δύων τῶν Κρατῶν τοῖς Αἴμιοι θὰ ἥδυ-
νατο νὰ γείνῃ λόγος οὐχὶ δὲ καὶ περὶ δμοσπον-
δίας διότι βάσις τῆς δμοσπονδίας είναι ὁ ἐπὶ
διαρκεστέρων καὶ γενικωτέρων βάσεων ἐσωτε-
ρικὸς διακανονισμὸς τῶν ἀμοιβαίων μεταξὺ τῶν
δμοσπόνδων Κρατῶν σχέσεων ὡς καὶ ἡ ὑπαρξία
δμοσπονδιακοῦ τινος Συμβουλίου, ὅπερ νὰ ἐπι-
λαμβάνεται καὶ λόγη πᾶσαν διαφοράν, ἀφορῶ-
σαν τὰς μεταξὺ τῶν δμοσπόνδων Κρατῶν σχέ-
σεις. Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς θὰ συνεκροτεῖτο τὸ
τοιοῦτον Συμβούλιον καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ
ἔξετελοντο αἱ ἀποφάσεις του;

Ταῦτα ἐν δλίγοις καὶ τοῖς κυριωτέροις. Νομίζουμεν δτὶ ή περὶ Βαλκανικῆς ὁμοσπονδίας ἰδέα, εἴτε ἥθελε συμπεριληφθῇ ἐν αὐτῇ καὶ ή Τουρκία εἴτε μή, δσον ἐπαγωγὸς καὶ ἀν φαινεται, θὰ παραμεινῃ πάντοτε ἰδέα καὶ ὄντειρον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ενας σωρός από λιθάρια κι' ένας σταυρός εμισογυρομένος απ' τους άνεμους, πού διαλα-
λεί με μεγάλα άσπρα γράμματα τὸ δύομα τοῦ
χαμένου. Τάφους ἄλλους κοντά δὲν ᾔχει — μο-
ναχός καὶ στὸ θάνατο δύος ἡταν μοναχός του
καὶ στὴ ζωή. Πλῆθος από δένδρα σκοτεινὰ ψώ-
νουν πικνὸν φράχτη πρὸς τὸ βάθος, γιὰ νὰ μένῃ
ἡσυχος ὁ ίδεολόγος στὸν ὕπνο του, καὶ τὰ ἀγριό-
πουλα τῆς νύχτας νὰ μὴ ταράζουν τὸ ξεφάντωμα
τῆς ψυχῆς του στὶς καμπάνες τὶς μυστικές. Ο
Παπαδιαμάντης τώρα ὑπάρχει. "Ενα λάθος
ἡταν ποὺ ἥρθε στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων — σκὰ
αὐτὸς ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ βραδυοῦ, πούχουν ἔχθρα
μὲ τὸ φῶς καὶ ἔχθρα μὲ κάθε κίγησιν ποὺ
βουλίζει καὶ ποὺ φραντάζει. Γιατὶ ἡταν τὸ παιδὶ¹
τῆς ψυχῆς κινήσεως, γιατὶ μέσα του ἔφερεν
ἔναν ἐργάτη τῆς Ιδέας κι' ἔναν ἐραστὴ τῶν τα-
ξιδιῶν. Απὸ τὴ μικρὴ Σκιάθο οὐτός, ἔβλεπε
κι' ἐγύριζε δῶλον τὸν κόσμο, κι' ἡταν παντοῦ
μπροστά. Ο δέρας τοῦ πνευματικοῦ πολιτι-
σμοῦ εἰλεὶς τὸ φρωτικό του κελὶ καὶ
τοῦ εἰλεὶς χαϊδέψη τῆς Ιδέας. Κι' ἀν τὸ ἀνθρώ-
πινό του ἐλάττωμα, ν' ἀποφεύγῃ σὰν ἀγριος τὸ
πλῆθος, τὸν κρατοῦσε ἀποτραβηγμένον σὲ μιὰν
ἀφάνειαν ἀνυπαρξίας — δῆμος ἥλθε ὁ θάνατος,
ἔχαθηκε δ ἀνθρωπος δ παράξενος, καὶ δ νοῦς

Ο τάφος τοῦ Παπαδιαμάντη στὴ Σκιάθο

ἀπογυμνωμένος ἀπὸ τὶς συνηήκες, ἔλαμψε καὶ
ἐγγωρίσθηκε περισσότερο δὲπο πρὸν.

Ποιητὴς ποὺ τὸν αἰσθάνθηκε εἶπε:

«Ο κάθε στοχαστιός σου
φομάτων ἄσμα,
στὸν ιόσμο τὸν δικό σου
κόσμος τὸ κάθε πλάσμα.»

"Αλήθεια, δ ἀνθρωπος δ ἀποκρυσταλλωμένος
σὲ μιὰ στάσι ψυχῆς τυραννίας, ἔξιζε ἔνι τέ-
τοιό ὀραῖο τραγοῦδι. Γιατὶ αὐτὸς δ Ἰδιος ἡταν
τραγοῦδι, μὰ τραγοῦδι παραπονετικὸ ποὺ μι-
λοῦσε γιὰ κάτι δνείρα μακρυνᾶ καὶ ἀπικαστα.
Ἡ ψυχὴ του εὐρύχωρη, καὶ μικρὴ δ ἀνθρώπινη
δύναμις του. Κι' αὐτὸ τὸ ἱξενῦσε καλά.

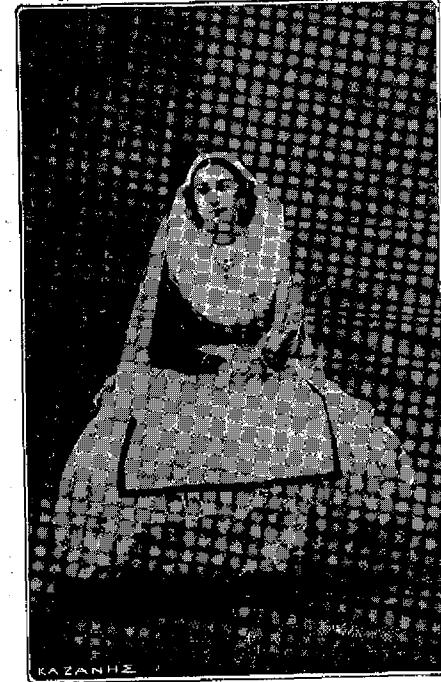
Φιλόσοφος ἀλληλινός, ἀμελημένος ἀπὸ δῆλα
κι' ἀπὸ τὸν Ἰδιο ἑσαντό του. Ἀγρια μαλλιὰ σὰν
ἄγκαθια ἐστεφάνωνται τὸ πρόσωπο του, ποὺ
έμοιαζε χονδροτέισιο ἔξωτικό, σκοτεινὸ τρυπὸ
ἀνάμεσα τους, — σὰν ἐκεῖνα ποὺ λέγει τὸ παρα-
μῆδι δτι ἀνθίζουν στους λόγγους μόνο τὴν
νύχτα. Τὰ χέρια χονδρὰ σὰν ἐργάτη πετροκου-
βαλῆτη, κι' ἔνα ροῦντο κουμβωμένο ὡς τὸ λαιμό.
Καὶ τὰ μάτια χαμηλωμένα πρὸς τὴ γῆ, σὰν
νὰ τῆς ζητοῦσαν ἐπίμονα κάποιαν ἀπάντησι
— τέτοια ἡταν δ ἀνθρώπινη ὑπόστιασις τοῦ
Παπαδιαμάντη. Ως ποὺ τὸν περασμένο χρόνο,
στὰς 3 Ιανουαρίου, στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα,
τοῦ ἔδωκε τὴν ἀπάντησι δ γῆ, ὀνούγοντας τόπο
εὐρύχωρο γιὰ τὸ παιδὶ της. Κ' ἡταν δ πρώτη
φορά, σὰν ἐτεντώθη στὸ ὑπεροχὸ κρεββάτι,
ποὺ ἀντέκυρος μὲ θάρρος τὸν οὐρανό, — δ
ἀτολμος, δ θρησκόληπτος Παπαδιαμάντης, δ
εύσεβης, δ ἀπόστολος τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς
μετάνοιας.

Τὸ ἔργο του τὸ δυνατό, τὸ περίεργα πρωτό-
τυπο, ἔχει μιὰν ἀγορὰν μεγαλοπρέπειαν σὰν τὰ
βουνά καὶ σὰν τοὺς λόγγους, ποὺ τὸν τριγύρι-
ζαν στὴν ἐρημιά του. Στὸ διηγῆμα, καὶ μάλιστα
στὸ θέμα τοῦ διηγήματος, δὰ μείνῃ δ πρῶτος
αὐτὸν τὸν αἰῶνα.

ΜΑΡΚΟΣ ΓΑΛΗΝΙΟΣ

Κα Αλεξάνδρα Παπαρρηγοπούλου

Δις Μαρία Σούτσου, Κα Μπάρτ

ΠΡΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΛΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Π λαστικὰς Εἰκόνας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημο-
τικοῦ περιέλαβον εἰς τὸ πρόγραμμά των
ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς Πίττας αἱ ιδύνου-
σαι τὰ τοῦ Λυκείου τῶν Ἐλληνίδων, δὲ ἀναγ-
γελία αὐτὴ καὶ ίδιως τὸ γεγονός δτι μεταξὺ²
αὐτῶν τῶν εἰκόνων θὰ ὑπῆρχε πιστὴ ἀναπα-
ράστασις τῆς Αὐλῆς τῆς Βασιλείσσης Ἀμαλίας.
μ' ἔκαμε νὰ προσφύγω εἰς ἐν παλαιόν, δχι ίδι-
κόν μου λεύκωμα. Ἐκείνη εἰς τὴν δοπιάν ἀνήκει,
στρέφει πάντοτε τὰς δέλτους του μὲ κάποιαν
ἰδιαιτέρων δλως συγκίνησιν, μὲ κάποιαν ἀπλη-
στον νοσταλγικήτη, καὶ δι' φωνῆς τῆς προσλαμ-
βάνει ἔξαιρετικῶς θεριμὸν τόνον δταν δμιῆ
περὶ τῶν ἐν αὐτῷ μορφῶν. Ἐγὼ βεβαίως δὲν
εἴνε δυνατὸν γὰ καταλαμβάνωμαι ἀπὸ δμοίαν
ἀκριβῶς συγκίνησιν, οὐχ δητὸν δμως πάντοτε
μὲ ίδιαιτέρων εὐλόγειαν καὶ μὲ κάποιαν ἀδριστον
μελαγχολίαν εὐρίσκομαι αἴφνης ἐνώπιον τῶν
μορφῶν αὐτῶν αὶ δποῖαι ἀπετέλεσαν τὴν λαμ-
προτέρων ποσμικὴν ἐμφάνισιν μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς
καὶ ἀπὸ τὰς δποῖας μόναι δσαι ἐξηφανίσθησαν
αἰφνιδίως διὰ τοῦ θανάτου παρέμειναν εἰς τὴν

μνήμην ἔκεινων ποὺ τὰς ἐγνώρισαν, ὀναλλοιώτως
νεαραὶ καὶ ἀμάραντοι.

Συλλογισθῆτε δλγον τὸ Λεύκωμα αὐτὸ
περιλαμβάνει σχεδὸν δλας τὰς ἐπιφανεῖς κοσμι-
κὰς καὶ δλλας προσωπικήτης τῆς βασιλείας
τοῦ Ὀθωνος Α' καὶ τῶν πρώτων ἑτῶν τῆς
βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α'. Ἡμπορεῖ κανεὶς
νὰ ίδῃ ἔκει τὴν Βασιλισσαν Ἀμαλίαν τῶν πρώ-
των ἑτῶν τῆς εἰς τὴν Ἐλλάδα παθόδου της, ἀκόμη
τότε κομψήν, ἀνέκαθεν ἀγερῶχως μεγαλοπρεπή
τὸν Βασιλέα Ὀθωνα μὲ τὸν ἐπὶ τοῦ κροτάρου
ἀγγιστροειδῆ βόστριχον φέροντα μὲ τοῖν ἐπι-
βολὴν τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα τὴν Α. Μ. τὴν Βασί-
λισσαν. Ὁλγαν, τόσῳ ἐφηβικῶς ἀκόμη τότε λε-
πτήν, δρασαν ἐκπάγλως, μὲ δρούτητα καὶ ἀνθη-
ρότητα τῆς δποίας λαμβάνει κάποιαν ίδεαν δ
ἀτενίζων τώρα τελευταῖα εἰς τὰ βασιλικὰ θεω-
ρεῖα τῶν δύο θεάτρων μιὰς τὴν ὁαδινὴν νεότητα
τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τῆς προγκηπίσσης Ἐλέ-
νης, θυγατρὸς τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου τὸν
λιγνόδον καὶ χαρίεντα. ἔκεινον μίσχον κρίνου δ
δποῖος εἰς τὴν ζωὴν ἐκαλεῖτο Φωτεινὴ Μαυρο-

μικάλι και πρό της υπερτάτης ανθήσεως της δροίας και μόνης συνέτριψεν δ' Ἐδμόνδος Ἀριτού τὴν τόσῳ ἐπιμόνως και τόσῳ ἐπιτετηδευμένως οαρκαστικήν πέναν του· τὴν δεσποινίδα Ἐλέαν Καρμπούνη, ἔπειτα κυρίαν Πούσβαλδ τῆς δροίας τὴν ὡς ἀρχαίου δακτυλιολίθου κατατομήν ἔδημοσίευσαν ἀλλοτε τὰ «Παναθηναϊα» τόσας ἄλλας μορφὰς ὁραίας ή ἀπλῶς χαρακτηριστικάς, μορφὰς προσώπων τὰ δροία δέξαντας ἑντόνως ἀλλοτε, τὰ δροῖα ηγάπησαν και ἥλπισαν και ἐμελαγχόλησαν, τὰ δροῖα ἀνειροπόλησαν, ἀπὸ τὰ δροῖα μερικὰ ξοῦν ἀκόμη, τόσον ἵσως ἀτόνως πλέον, χωρὶς οὔτε καν πλέον ἀτόνως νὰ ζῇ ή εντυχία ή τότε...

Εἰς τὸ Λεύκωμα αὐτὸς ἀνεζήτησα και ἀνεῦρον τὰς φωτογραφίας τῶν κυριῶν και δεσποινίδων

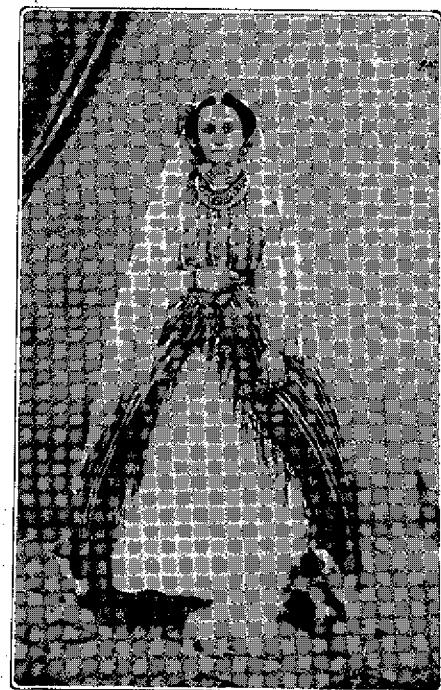

Δις Α. Ἀντωνιάδη, Κα Κυριακοῦ

μία ἀπὸ ἐν μόνον ἀτομον' τὸ ἀτομον ἀπὸ φέρον γραφικὴν ἀμφίσιον ἐφαίνετο περιβαλλόμενον ἀπὸ ὕσειδες πλαισίον τὸ δροῖον ἐνέτειν ἀκόμη περισσότερον τὴν δροτικὴν ἀπάτην. Αἱ ἀνευρεθέσαι φωτογραφίαι μερικὰς τῶν δροίων παραθέτουν ἐνταῦθα τὰ «Παναθηναϊα» παριστῶσι τὰς

Δις Ρωξάνη Ι. Σούτσου, ή ἔπειτα Κοζάκη Τυπάλδου. — Μιμήκος Παπαρρηγόπουλος

Δις. Ἐλένη Γ. Μαυρογορδάτου

τῶν Ἀθηνῶν αἱ δροῖαι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνοῦ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας αὐτῆς, τῷ 1858 - 1859, ἐξετέλεσαν τὰς δροῖας εἰς τὰς Ἀθήνας Πλαστικὰς Ἐλκόνας. Ἐγένοντο αὐταὶ εἰς τὸ ἀνάκτορα ἐπιμελεῖς τοῦ τότε ἐκ τῶν Ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέως Κ. Μουρούζη, — μιᾶς τῶν νεαρωτέρων, ἀριστοκρατικωτέρων και συμπλαθεστέρων φυσιογνωμῶν τῆς Αὐλῆς ἐκείνης, — ὁ δροῖος ἔπειτα ὑπῆρξε τόσον ἐπαξίως ὑπασπιστής και τοῦ Βασιλέως Γεωργίου δι πατήρ τοῦ Γεωργίου Μουρούζη. Αἱ εἰκόνες αὐτοὶ δὲν ήσαν σύνθετοι, ἀποτελούμεναι ή καθεδρικά ἐν μόνον ἀτομον' τὸ ἀτομον ἀπὸ φέρον γραφικὴν ἀμφίσιον ἐφαίνετο περιβαλλόμενον ἀπὸ ὕσειδες πλαισίον τὸ δροῖον ἐνέτειν ἀκόμη περισσότερον τὴν δροτικὴν ἀπάτην. Αἱ ἀνευρεθέσαι φωτογραφίαι μερικὰς τῶν δροίων παραθέτουν ἐνταῦθα τὰ «Παναθηναϊα» παριστῶσι τὰς

κυρίας και δεσποινίδας αἱ δροῖαι συμμετέσχον τῶν Ελκόνων αὐτῶν, μεταμφιεσμένας ἀκριβῶς ὡς κατὰ τὴν ἔδριτον ἐκείνην καλλιτεχνικὴν ἐστέρον τῶν Ἀνακτόρων τῆς δροίας τὰ φῶτα ἐσθίουσαν ἀπὸ τόσῳ πολλῶν ἑτῶν. Αἱ συμμετασχοῦσαι εἶναι ή κυρία Ἀλεξάνδρα Παπαρρηγόπουλον, νύμφη ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ πρώην Αὐλάρχου κυρίου Μιχαήλ Παπαρρηγόπουλου ή ἡ πειρῶτις, ἀλλ' ἐκ Πατρῶν προερχομένη δεσποινίς Βασιλικὴ Στρούμπου, ή ἔπειτα και ἔως τώρα κυρία Κωνσταντίνου Δεκόζη Βούρου, τὴν δροῖαν ἐν ἐλλείψει δραιογράφων οἱ ὁραιόλογοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ἐπονομάση Ἀχαΐδην Ἀστέρας ή δεσποινίς Μαρία Σούτσου, τὰ νῦν κυρία Μπάρτη ή δεσποινίς Ρωξάνη Ιωάννου Σούτσου ή ἡδη κυρία Κοζάκη Τυπάλδου ή δροῖα ἔξαιρετικῶς είχε και ἀκόλουθον τὸ ποτέ Μιμήκον Παπαρρηγόπουλον ή δεσποινίς Ἐλένη Γ. Μαυρογορδάτου ή

δεσποινίς Ἄγλατα Ἀντωνιάδου, ή ἔπειτα και ἔως τώρα κυρία Κυριακοῦ, ή δεσποινίς Φωφώ Ιωάννου Σούτσου, νῦν κυρία Δημητρίου Μιχαλβόδα Σούτσου, ή δεσποινίς Τανούλα Παπαρρηγόπουλου, νῦν κυρία Ιακώβου Ρίζου...

Ἐκεῖνος ποὺ διαβάζει τὸ ὄνόματα αὐτὰ τὰ τόσον γνώριμα και τόσον ἐπιφανῆ και εἰς τὴν σημερινὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, πόσον πλησίον αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀλλὰ και πόσον μακρὰν πράγματι ενδισκεται, ἀπὸ τὴν ἐστέραν ἐκείνην κατὰ τὴν δροῖαν ή Αὐλή ήκμαζεν ἀπὸ τὴν ὡς θαυμαστοῦ βυζαντινοῦ μωσαϊκοῦ πολυχρωμίαν τῶν ἀμφίσεων τῶν βασιλικῶν κελημένων οἱ δροῖοι ἔφερον στολὰς ή τὸ ἐδυνικὸν ἔνδυμα, και κατὰ τὴν δροῖαν αἱ κυρίαι τῶν Τιμῆς ἔφερον δλαι τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν ή ἀλλην ἐγχώριον πάντοτε τοιαύτην...

Ο ΙΩΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ*

ΘΑΥΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΔΕΛΦΗ ΕΓΚΛΑΝΤΙΝΗ — "Οχι, δες τὴν ἀφήσωμε καλύτερα κοντὰ σ' αὐτὴν ποὺ τὴν ἀγαπάει και τὴν περιζώνει μὲ θαύματα . . .

[Μερικὲς μοναχὲς μπαίνονταν στὸ κελλί της και βγανοῦν μὲ ὑφάσματα και λευκὰ ὁσύχα, και ἔσταλον τὸν πάνω τους τὴν Βεατρίκη κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα].

ΑΔΕΛΦΗ ΚΛΕΜΑΝΣ — "Αναπτέει μὲ κόπο. — "Ας ἀνοίξωμε τὸ μανδύα της και δὲς ξεσφίξωμε τὸ πέπλο της . . . [Κάνει αὐτὸς ποὺ λέει κ' οι μοναχὲς βλέπουν τὰ κονρέλια ποὺ σκεπάζουν τὴν Βεατρίκη].

ΑΔΕΛΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑ — Μητέρα μου, εἴδατε τὰ κονρέλια ποὺ τὴν σκεπάζουν; . . .

ΑΔΕΛΦΗ ΒΑΛΒΙΝΑ — Τὴν πέρασε δλη τὸ χιόνι ποὺ λιώνει.

ΑΔΕΛΦΗ ΚΛΕΜΑΝΣ — Τὰ μαλλιά της δσπρισαν χωρὶς νὰ τὸ έρωμε.

ΑΔΕΛΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑ — Τὰ πόδια της εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ τὸν πηλὸ τοῦ δρόμου.

Η ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ — Κόρες μου, δες σωπάσωμε ξοῦμε κοντὰ στὸν οὐρανό, και τὰ χέρια ποὺ τὴν ἐγγίζουν θὰ μείνουν φωτεινά . . .

ΑΔΕΛΦΗ ΕΓΚΛΑΝΤΙΝΗ — Τὸ στῆθος της ἀνασηκώνεται και τὰ μάτια μέλλουν ν' ἀγοῖξουν.

[Πραγματικά, ή Βεατρίκη ἀνοίγει τὰ μάτια, σηκώνει λίγο τὸ κεφάλι και κυττάει γύρω της].

ΒΕΑΤΡΙΚΗ [οὖν νὰ βγαίνει ἀπὸ δύνειρο, κι' ἀκόμα χαμένη, μὲ μιὰ φωνὴ πολὺ μακρινή]. — Πότε τὰ παι-

* Τέλος.—Η δροχὴ εἰς τὸ τεῦχος τῆς 15 Νοεμβρίου.

διά μου πέθαναν . . . Γιατὶ χαμογελάτε; Πέθαναν ἀπὸ τὴ δυστυχία . . .

Η ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ — Δὲ χαμογελοῦμε, ἀλλὰ εἴμαστε εὐτυχισμένες ποὺ σὲ βλέπομε νὰ ξανάρχεσαι στὴ ζωὴ . . .

ΒΕΑΤΡΙΚΗ — Ποὺ μὲ βλέπετε νὰ ξανάρχωμαι στὴ ζωὴ . . . [θέλνει γύρω της ἔνα βλέμμα, σάν νὰ συνέρχεται περισσότερο]. Ναί, ναί; θυμοῦμαι, είμαι φωδισμένη ἀπὸ τὸ βάθος της ἀπελτισίας μου. . . Μή μὲ κυττάεις μὲ τόση ἀνησυχία; δὲ θὰ σέ είμαι πιὰ ἀφορμή σκανδάλου, και θὰ μὲ κάνετε δ, τι θέλετε . . . Κανεὶς δὲ θὰ τὸ μάθῃ ἀν φοβάστε μή κάνουν λόγο και δὲ θὰ πῶ τίποτε.. . Εἴμαι υποταγμένη σ' ὅλα, γιατὶ ὅλα σπασαν μέσα στὸ κορμί μου, μέσα στὴν ψυχή μου.. . Ξέρω καλά, ξέρω καλά, δτι δὲ μπορεῖτε νὰ περιμένετε νὰ πεθάνω σ' αὐτὸν τὸν τόπο, στὰ πόδια αὐτῆς της εἰκόνας, τόσο κοντά στὸ παρεκτήσι, κοντά σ' δ, τι εἶναι ἀγνό, σ' δ, τι εἶναι ἀγιο.. . κ' είστε πολὺ καλές ποὺ είχατε υπομονή και δὲ μὲ διώξατε ἀμέσως, . . . Άλλα ἀν τὸ μπορεῖτε και δὲν διώξατε ἀμέσως, . . .

Άλλα ἀν τὸ συγγωνῆ, μή μὲ δίξετε πολὺ μακρινά ἀπὸ τὴ δυγια κατοικία.. . Δὲν είναι ἀνάγκη νὰ μὲ φροντίσουν, δὲν εἰν' ἀνάγκη νὰ μὲ λυτηθοῦν, γιατὶ είμαι πολὺ ἀρρωστη, ἀλλὰ δὲν υποφέρω πιά.. . Γιατὶ μὲ πλαιγιάσατε σ' αὐτὸν τὸ δραστικὸ διδύχο; 'Άλλοιμονο! τὸ διστρολινὸ είναι μιὰ κατηγόρια γιὰ μένα και τὸ λερω-

οὐρανό, ἀλλὰ ποὺν φύγη σᾶς φόρεσε τὸ ιερὸν φόρεμά της καὶ τὸ ἄγια της στολίδια, σᾶς στέφανωσε μὲ τὴ χρυσῆ κορώνα της, πληροφορώντας μας ὅτι μέσον στὴν ἀπειρηνή μαθητητὰ της πώς στὸ διάστημα ποὺ θὰ λείπει, ἐσεῖς θὰ παίρνατε τὴν θέσι της...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ — Ποιὸς λοιπὸν κήρει τὴν θέσι μου;...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ — Κανεὶς δὲν τὴν ἐπῆρε, ἀφοῦ εἶσαστ' ἐδῶ...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ — "Ημουν ἐδῶ ἀνάμεσά σας; ... Ήμουν ἐδῶ, δλες τὶς μέρες; ... Περπατοῦσα, μιλοῦσα καὶ τὰ χέρια σας μ' ἀγγιξαν; ...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ — "Οπως σᾶς γγίζει τὸ χέρι μου αὐτὴ τῇ στιγμῇ, παιδί μου; ...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ — Μητέρα μου, δὲν ξέρω πιά... Νομίζω πῶς δὲν ξέρω πιά τὴ δύναμι νὰ καταλάβω... Δὲ ζητῶ τίποτε, ὑποτάσσομαι πιά... Αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι πολὺ καλὸι ἐδῶ, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι πολὺ γλυκός... Εσεῖς ξέρετε πῶς η ψυχὴ εἶναι δυστυχισμένη... Δὲ συγχωροῦσαν δταν ζοῦσα ἐδῶ... Συλλογίστηκα συγχά, δταν ημουν δυστυχισμένη, πῶς ἀν δ Θεὸς τάξερεν δλα,

δὲ θὰ τιμωροῦσε... . . . Ἀλλὰ εἰσίθει εὐτιχισμένη κ' ἔχετε μάθη... ."Άλλοτε δλοι οἱ ἀνθρώποι δὲν ήξεραν τὴν ἀπελπισία, καταριώταν ἐκείνους ποὺ πέφτουν... τῶρα δὲ καθένας συγχωρεῖ κι' δικαδένας φαίνεται νὰ ξέρῃ... Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἔνας ἄγγελος σᾶς εἴπε τὴν ἀλήθεια... . . . Μητέρα μου κ' ἔσεις ἐπίσης ἀδελφὴ Ἐγκλαντίνη, δόστε μου τὸ χέρι σας... . . . Δὲ μοῦ κρατάτε κάκια; Πέστε σ' ὅλες τὶς ἀδελφές μου... Τί θάπορει νὰ τοὺς πῶ; . . . Τὰ μάτια μου δὲν ἀνοίγουν πιά, τὰ χελιδού μου παγώνουν... Μέλλω νὰ κοιμηθῶ τέλος... ."Ἐξησα σ' ἔναν κόσμο δπου δὲν ήξερα τί ήθελε τὸ μῆσος καὶ η κακία καὶ πεθαίνω σ' ἔναν ἀλλον δπου δὲν καταλαβαίνω ποὺ θέλουν νὰ φυάσουν η ἀγαθότης κ' η ἀγάπη...

[Πέφτει ἔξαντλημένη ἀπάνω στὸ στρῶμα της.— Σιωπὴ].

ΑΔΕΛΦΗ ΕΓΚΛΑΝΤΙΝΗ — Κοιμᾶται...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ [γονατίζοντας]. — "Ἄς προσευχηθῶμε, ἀς προσευχηθῶμε, ἀδελφές μου, ὃς τὴν ὕρα του θριάμβου...

[Οἱ μοναχὲς πέφτουν στὰ γόνατα: γύρω ἀπὸ τὴν κλινὴ τῆς Βεατείκης.] **ΑΓΔΑΙΑ**

[Μετάφρασις ΑΒΓ.]

M. ΜΑΤΕΡΑΙΓΚ

ΠΑΔΗΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ

"Ἐδόμη εἰς τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον» τὸ ίστορικὸν δρᾶμα «Νικηφόρος Φωκᾶς» τοῦ ποιητοῦ κ. Α. Προφελεγγίου. Κατάλληλος στιγμὴ νὰ δώσωμεν μίαν σκιαγραφίαν τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος.

Ο Νικηφόρος Φωκᾶς ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας αὐτοκρατοριώντων φυσιογνωμίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀνταρτήσας τῆς Ἀνατολῆς χριτική κυρωσίαν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Οἱ ίστορικοὶ Ζωναράς, Κωδινός καὶ Γλυκᾶς κατηγοροῦσιν αὐτὸν ὡς φιλοχρήματον καὶ ἀπληστὸν ἀλλ' ὃ ὑπέρ πάντα ἀλλον ἀξιόπιστος Λέων ὁ Διάκονος — τοῦ ἀποίου καὶ ὃ ἀείμηντος ίστορικός τοῦ γένους Κ. Παπαδρήγοντος θεωρεῖ ἀσφαλεστέρας τὰς μαρτυρίας — ἀπολλάσσειν αὐτὸν ἀπὸ κάθε τοιμάτην μομφήν ἀπέτιντα τῆς ίστορίας, καὶ ἀποδίδει εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Λέοντα τὴν αἵτιαν ὀλων τῶν κακῶν, τὰ ὄποια προεκάλεσαν τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ δαφνοτεφεῦς βασιλέως.

Ο Νικηφόρος δὲν ἔτοι προφυρογέννητος. Καταγόμενος ἐξ εὐγενῶν δασιτικῆς οἰκογενείας, ὑπηρέτησεν εἰς τὸν βυζαντινὸν στρατὸν τῆς Ἀσίας, ἀνελθὼν διὸ τῆς ἀνδρείας του εἰς τὸ ὑπατον ἀξιώματος τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ καθ' ἄπαντας τὴν Ἀνατολήν στρατοῦ.

"Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Προφυρογέννητου, καὶ ίδιως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου του Ρωμανοῦ τοῦ Β', ὁ στόλος εἶχε παραλύση εἰς τοιούτον σημεῖον, διότι οἱ Μωαμεθανοί, κατέχοντες τὴν Κρήτην καὶ τὴν Κύπρον, ἤπειρουν τὴν κατάληψιν τῶν αποδιπλωμάτων

τῆσαν τοῦ Ἀρχιπελάγους. Ο Νικηφόρος, διαφλεγόμενος ἀπὸ τὸ μέγια πολέμικὸν δαιμόνιον του, κατώρθωσεν ἐντὸς 7 μηνῶν νὰ συγχροτήσῃ ἀξιόμαχον στόλον ἀπὸ τούς 100 δρόμωνας, 200 παρφύλιδας καὶ 1307 φροτηγά μὲ πλήρωμα τοῦ χιλιάδων πεζῶν, πλὴν τῶν ναυτῶν. Καὶ τὸ μέγια πολεμικὸν δαιμόνιον ἔγινεν. Ἀνεκτήθη ἡ Κύπρος καὶ η Κρήτη, τὸ δὲ ὄνομά του κατέστη λατεύοντος καθ' ὅλην τὴν Ελλάδαν.

"Ολίγον χρόνον κατόπιν δρῶντας τὸν Ρωμανὸν Β' ἐπένθυσεν ἀπὸ μυστηριώδη νόσου, ἀφίνων δύο ἀνήλικα τέκνα, τὸν Βασιλείον Β' (Βουλγαροκτόνον) καὶ τὸν Κωνσταντίνον ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς πολυμηχάνου μητρός των, τῆς περιπαλλούσης Θεοφανούς, καὶ τοῦ παραδονατεύοντος εὐνόγυου, τοῦ Ιωσήφ Βοήγρα. Ή έλλειψις αὐτοκράτορος ἔκαμε τὸν λαὸν καὶ ίδιας τὸν στρατὸν, ὃ δποιος ἐλάτερεν τὸν Νικηφόρον, νὲ σιφαφῆ πρὸς αὐτὸν, συνανούντος καὶ τοῦ γηραιοῦ πατέρας Πολυεύκτου. Καὶ ἡ ἀνάκμησης ἀπούση ἔγινεν εἰς τὴν Ασίαν, ὃποιος δέ τον δρόμον πάσαν!

Θερησκός ἀπὸ καρακτῆρος καὶ πεποιθήσεων δικαίων, δὲν ἤθελησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παλάτιον πρὸς προσευχὴν, διὰ τοῦτο εἰσῆλθε πρῶτον εἰς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Κωνσταντίνου (Φόρου) καὶ προσεκλήσας, ἐκείνην δὲ τὸν πρόεπιμφρε καὶ πάλιν δὲ λαός μέχρι τοῦ Παλατίου, ἐπαναλαμβάνων τὰς ἐπειρημίας του:

— Νικηφόρον οἱ νόμοι ἀποδέχονται.

— Νικηφόρον τὸ παλάτιον ἐκδέχεται.

— Ο Θεός σὲ ἐδωκεν δὲν πολλά ημέραιοι!

‘Απὸ τὰς προσφωνήσεις αὐτάς κατανοεῖται, δτι ἡ ἀνάβασις τοῦ Νικηφόρου εἰς τὸν θρόνον πήτο καὶ ἔξοχην λαοφόρητος, δὲ λαός δὲν εἰχειν ἀπατηθῆ.

Καὶ κατ' οὐσίαν δὲ λαός δὲν εἰχειν ἀπατηθῆ. Ο Φωκᾶς ὡς αὐτοκράτωρ ὄντες παλαιὰ καὶ καυσιερώμενα

Φωτογραφία η δποια ἐχογίμενος διὰ τὴν ἀνάπαρσισιν τῆς Αἰγαίου τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας κατὰ τὴν ἔσοδην τοῦ "Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων". Εἰς τὸ μέσον ἡ κ. Φωτεινὴ Μανούκηαλη. Καὶ κατὰ σωρτὴν ἀπὸ τὰ δεξιά η κυρία τῆς τιμῆς Κολοκοτρώνη, Τζαβέλλα, η κ. Κριεζή, η κ. Φωτεινὴ Μαυρομιχάλη, η Μεγάλη Κυρία βραφωνίας Πλουσιώφη, η Δις Βάσιος, η κ. Θεοχάρη Μπόταση, η κ. Μοναρχίδην

εἶδωλα, πατέξας, τὴν ἐπικρατοῦσαν φαυλότηταν ἐπὶ κεφαλῆς δύο μεγάλων κοινωνιῶν μερίδων: Τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ Κλήρου. Τὸ δύο ταῦτα στοιχεῖα ἐλημνώνιον ἀπὸ αἰώνων τὸν δημόσιον πλοῦτον, ἀπογυνώντα τὸ κράτος ἀπὸ τὸν ζωτικωτερον αὐτοῦ χυμόν.

Φυσικὸν ήτο, αἱ δύο αὐτοὶ μερίδες, πανίσχυοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νὲ ἔξαντλεσον! Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ δύνη των εἰς οὐδὲν συνετάλεσεν δὲ λαός καὶ δικαίωσις ιδίων, ὑπὲρ τοῦ δύο τοῦ θρόνου διέθετε δόλον τὸν δημόσιον χρῆμα, ἥσαν ἀναφανόδον τηγυμένοι νπέρ αὐτοῦ. Μάλιστα δὲ καὶ οἱ πλέον σώφροις εἴκαστον τὴν έποχην, ἐπεδοκίμασαν τὰ ληφθέντα τοῦ κλήρου. Ανεγνώρισαν εἰς τὴν διοίκησιν τοὺς μεταρρυθμιστικὸν καρακτῆρα, ἔχοντα σκοπὸν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πολεμικῆς δυνάμεως τοῦ κράτους.

— Ατυχῶς διαβάσαν τὸν Νικηφόρον, εἴκαστον τὴν έποχην, ἐπειρημίας του:

— Νικηφόρον οἱ νόμοι ἀποδέχονται.

— Νικηφόρον τὸ παλάτιον ἐκδέχεται.

— Ο Θεός σὲ ἐδωκεν δὲν πολλά ημέραιοι!

‘Απὸ τὰς προσφωνήσεις αὐτάς κατανοεῖται, δτι ἡ ἀνάβασις τοῦ Νικηφόρου εἰς τὸν θρόνον πήτο καὶ ἔξοχην λαοφόρητος, δὲ λαός δὲν εἰχειν ἀπατηθῆ.

έπάνω είλες έξαισια χελή τὰ δποῖα, γύρω μας, ἀποτελοῦν στέρανον ἀνθηρῶν ρόδων.

Πόσον είναι συγκινητικὸν νὰ γνωρίζωμεν ἐν εἰδος παρθενικοῦ καλλον τὸ δποῖον ἐμάγευεν ἐποχὴν τὸσφ μαρμυνήν!.. Τὸ γυναικεῖον αὐτὸ ἰδεῶδες, οἱ σύγχρονοι τοῦ Περικλέους τὸ εἶχον ἥδη παραγνωρίση. Ἡτο ἥδη ἀπηρχαιωμένον, δταν δ Φειδίας ἐφύλοτέχνησε τὰ δειώματα καὶ τὰς μετώπας τοῦ Παρθενῶνος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, δὲν ἔφαινοντο πλέον αἱ Κόραι. Εἶχον ἀποθάνη καὶ τὰς εἰκόναν θάψη. Ἡ Ιστορία των εἶνε περιεργοτάτη. Τὰς Ἄδρυσαν, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔκτου αἰώνος, εἰς ἔνα θάλαμον τοῦ ἀρχαίου Ἐκατομπέδουν ὑπῆρξαν ἡ μαρμαρίνη αὐλὴ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀλλά, τῷ 480, οἱ βαρύβαροι τῆς Ἀστας ἐπέδραμον καὶ ἐλεγλάτησαν δλην τὴν Ἀκρόπολιν. Κατεδάφισαν τὸν ναὸν καὶ ἀνέτρεψαν τὰς Κόρας. Ὁταν ἀπῆλθον, οἱ Ἀθηναῖοι ἐσπευσαν ν ἀνεγείρουν ἐκ νέου τὸν στηκὸν τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ τὸς Κόρας αἱ δποῖαι πίπτουσαι εἶχον συντριβῇ; τὰς ἔρριψαν εἰς τὰ χώματα τῆς ἐκσκαφῆς καὶ τὰς κατέθαψαν. Ἐξηφανίσθησαν πατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Δὲν εἶδον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, περίπου ἐπ' ἡμισυν αἰώνα. Καὶ ἐπειτα τὸ θάψιμὸν των διήρκεσε δύο χιλιάδας τριακόσια ἔξηροντα πέντε ἔτη, κατὰ τὰ δποῖα ἐλησμονῆθη καν δτι εἶχον ποτὲ ἀκμάσῃ. Τέλος, οἱ ἀρχαιολόγοι τὰς ἐπανεύρουν καὶ ἴδον αὐταῖς, ζῶσαι καὶ πάλιν, χαρίεσσαι καὶ χαρωπαῖς. Ἀλλ' ὅμως ἥλλαξαν κατοικίαν καὶ δὲν κατοικοῦσι πλέον ἐντὸς ναοῦ, δλλ ἐντὸς μουσείου. Ὅπομένουν μειδιῶσι τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν τῆς εἰμαρμένης.

Υπάρχει μεγάλη ἀμφισβήτησις δύον ἀφόρῳ τὸ ζήτημα ποῖος ὅτι δ προορισμὸς των εἰς τὸ Ἐκατόμπεδον. Κριτικοὶ τινες ἰσχυρίσθησαν δτι εἶνε Ἀθηναῖ ἀλλὰ δὲν παρατηρεῖται εἰς αὐτὰς δ ἐλάχιστος θεῖος χαρακτήρ. Τέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς, ίσως. Δὲν βλέπομεν εἰς αὐτὰς τὰ ἐμβλήματα τοῦ ἱεράτικον σχῆματος. Ο π. Λεσά, θεωρεῖ αὐτὰς ὡς καλλιτεχνήματα τὰ δποῖα περσικά εὑσεβῇ προσέφερον εἰς τὴν θεότητα διὰ νὰ τρέπωνται οἱ δφθαλμοὶ τῆς.

Ἄλλα νομίζω δτι ή τύχη τῶν Κορῶν ἔχει παραδόξους περιπτετείας, τῶν δποίων οἱ λεπτομέρειαι μᾶς διαφέυγουν καὶ τὰς δποίας φερόμενα περισσότερον νὰ μαντεώμεν ἡ δύον πράγματι τὰς γνωρίζομεν.

Καὶ τώρα, δς θαυμάσωμεν τὸ μειδιαρά τῶν δς. θαυμάσωμεν τὴν λατρευτὴν τῶν φιλαρέσκειαν...

Εἶνε ἔξαισις ἥδεῖαι. Δὲν περιστοιχίεσται κανεῖς ἀπὸ αὐτὰς χωρὶς κάποιαν ταραχὴν καὶ συγχίνησιν.

Εἶνε κομφόταται καὶ στολισμέναι μὲ κοσμῆματα. Ἐχουν διαιδήματα, περιδέραμα, ἔνδυται, βραχίόλια. Ἡ κόμη ταυ εἶνε βοστρυχισμένη, διευθετημένη ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον μὲ ἐπιμέλειαν περιτεχνον καὶ μακροὶ πλόκαμοι ἔρχονται πρὸς τὰ ἐμπρός, καταπίπτουν εῦθεις ἐπάνω εἰς νεαροὺς κώλπους. Αἱ ἐσθῆτες, ἀπὸ λινὸν πολὺ λεπτόν, ἐπικολλῶνται ἐπάνω εἰς τὰ σώματά των, καὶ εἰς πολλὰ μέρη, τὸ διαγράφουν μέχρι τοῦ νὰ τὸ ἀπογγυμνῶνται. Διὰ νὰ κοσμοῦνται δ χιτῶν καὶ τὸ ἱμάτιον, ὑπάρχουν πλατεῖαι λωρίδες κεντημάτων τὰς δποίας δ καλλιτέχνης ἔχομάτισθην ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον μὲ κυανοῦν, μὲ μαυρὸν, μ. ἐρυθρὸν καὶ πράσινον. Ἐβαψε τὴν κόμην ἐφυδράν, καὶ δμοίως τὰ χελῆ. Διὰ τοὺς δφθαλμοὺς ἔκαμεν ἔνα κώλον μαῦρον, ἔνα κύκλον κεραμόχρονον καὶ τὸ μαῦρον σημεῖον τῆς κόρης ἔθεσε μαῦρον εἰς τὸ ἄρθρον τῶν βλεφαρῶν. Δὲν ἔχειρο δι. δὲν ἔκαμε κάποιαν κατάχρησιν δλων αὐτὸν τῶν χρωμάτων. Σήμερον ποὺ ἔχουν χάση τὴν ζωηρότητά των καὶ ποὺ ἡ υγρασία τὰ ἐσκίσεις καὶ ἀπαλῶς τὰ ἐπεξέτεινε, χρωματίζουν τὸ μάρμαρον καὶ προσδίδουν εἰς αὐτὸ κάποιαν δψιν ζωῆς, δχι κατὰ τὸν τρόπον τῆς φρίκης γλυπτικῆς εἰς *trompe-l'œil*, δχι κατὰ μίμησιν τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὰς δρόμας τῆς Τέχνης.

Καί, μὲ τὸ ἀριστερὸν χέρι, αἱ Κόραι δλαι αἱ Κόραι μὲ δι. καὶ τὸ αὐτὸ κίνημα, ἀνασηκώνουν πρὸς τὸ ἀριστερὰ τὴν παραπόλι μακρὸν ἐσθῆτα δποῖα τὰς ἐμποδίζει γὰρ βαδίζουν γρήγορα, νὰ τρέχουν, καὶ τὰς προορίζει εἰς τὸ νὰ παραμένουν εἰς τὴν οἰκίαν, δπον εἶνε ἀντικείμενα ἡδυπαθῆ δλλως, δχω, θὰ ἔχουν βάδισμα πολὺ προσεκτικόν, μελετημένον.

Μειδιοῦν. Ἡ μία εἶνε μειλιχιωτάτη ξανθή, καπως ματαιόδοξος, ἀξιαγάπητος ἐν τούτοις. Μία ἀλλη, σκώπτει τοὺς ἀνθρώπους, κάπως προπτῶς εἶνε πνευματώδης καὶ τὸ στόμα τῆς εἶνε φιλήδονον.

Μία ἀλλη εἶνε μικρόσωμος μελαγχροινὴ μὲ δφθαλμοὺς κυανοῦς καὶ κάμνει ἀκκιμοὺς καὶ προσδαμβάνει υφος πολύπειρον, δλλ ἀγνοεῖ τὸ κάθε τι. Μία ἀλλη, μὲ τοὺς σπινθηροβόλους δφθαλμοὺς τῆς, εἶνε γύναιον πολὺ προκλητικόν. Καὶ μία ἀλλη εἶνε πολὺ νωχελής μὲ τὰ σκιασμένα βλέφαρά της καὶ τὴν θαυμήν χροιάν της, μὲ πρόσωπον ποτώσεως ἐρωτικῆς, προκαλεῖ τοὺς κολακευτικοὺς λόγους καὶ τὰ ἀνούσια φιλοφρονήματα. Μία ἀλλη εἶνε ἡ χολιασμένη καὶ καὶ πῶς θὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανεῖς! Μία ἀλλη εἶνε καλόβουλος, ρόρη ἡ δποία δὲν θὰ προσποιηθῇ καθόλου τὴν δύσκολον. Μία ἀλλη εἶνε κυρία ψηλῆς περιωπῆς καὶ ἡ δποία ζητεῖ φρόνον σεβα-

ΑΠΟΤΗΝ ΒΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ.
Η κυρία Μαία Μουσκούρα φοιτήτρια της Αθηναϊκής της Βασιλίσσης Αμαλίας

σμού. Μία άλλη, ή δποια μειδιά πλαγίως, φαίνεται φίλη τοῦ πονηροῦ, γοητευτικώτατα. Μία άλλη μὲ λακκίσμους εἰς τὰς παρειάς, δχει τοὺς δφθαλμοὺς τάσιν ἀφελεῖς ὥστε ἀρέσει περισσότερον. Καὶ μία άλλη εἶνε ἡ τελεία καλλονῆ. Διετήρησε περισσότερον χρῶμα ἐνυπάρχει, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της μυστηριώδες θέλγητρον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ζηλότυπος κάτοχος ἀπορρήτου τὸ δποῖον δὲν θ' ἀποκαλύψῃ. Οἱ δφθαλμοὶ της κατὰ τοὺς κροτάφους, ἀνυψοῦνται· αὶ παρειά της ἐμψυχοῦνται ὅλως ἀπὸ τὸ μειδιάμα τῶν χειλέων.

Οἱ ἀρχαιολόγοι δηλοῦν ὅτι αὐταὶ αἱ μαρμάρινοι Κόραι δὲν εἶνε προσωπογραφίαι. Ἀγνοῶ καθὼς καὶ αὐτοί. Ἡ καθεμία ἀπὸ αὐτάς, δπωσδήπτοτε, εἶνε ἀτομικότης· καὶ εἶνε διαφορετικαὶ ή μία ἀπὸ τὴν ἄλλην ὡς τὰ γύναια τῶν δποίων δ. Λὰ Τοὺς ξωγράφισε τὰς φρούδας καὶ δνειραπόλους ψυχάς. Ἡ ποικιλία τοῦ μειδιάματός των εἶνε ἄφθονος καὶ πολύτιμος πλοῦτος τοῦ πνεύματος. Ὁποῖος θησαυρὸς θαυμαστῶς εὑφαν-

τάστου ἐπινοίας! Ὁποῖος θησαυρὸς φιλαρεσκείας τῆς δποίας αἱ ἀποχρώσεις ἡσαν ἀνάλογοι μὲ τὰς ἀποχρώσεις κήπου. ἀνδυοῦντος! Ἀκόμη εἰσπνέει κανεὶς τὸ ἀρωμά του!

Ἄλλη ἔπειτα ἀπὸ διάγονον ὑφίσταται μελαγχολίαν ἀρραγόντα συλλογίζεται δλας αὐτᾶς τὰς ψυχὰς αἱ δποῖαι ὑπῆρχαν χαρίεσσαι, ὑπερήφανοι καὶ ἐπαγωγοὶ καὶ αἱ δποῖαι ἔξακολονθοῦν νὰ μειδιοῦν ἀφροῦ ἢ λήθη ἐκάλυψεν ὡς τέφρα τ' ἀντικείμενα τὰ δποῖα ἔτερον τὸν ζῆλον των. Κρῆμα, καθὼς ἔλεγεν δ. Μπραντόμ, κρῆμα δτι ὁ χρόνος ἔξαφαντει τὰς ἡμέρας αἱ δποῖαι, ἐπάνω εἰς κείλη γεαρῶν γυναικῶν, ἔξεγείρουν τόσῳ ἔξαισίαν φαιδρότητα. Καὶ πάλιν εἶνε λυπηρὸν ὅτι τοιαῦτα μειδιάματα ἐπιζοῦν τῶν τέρψεων ποὺ τὰ ἐπροκάλεσαν. Τὰ λυπεῖται κανεὶς μὲ συμπάθειαν ἀποροῦσαν, ἡδονικὴν καὶ ἡδεῖαν· καὶ αἰσθάνεται κανεὶς δταν τὰ παρατηρῆ, αἰσθήμα ἀμφιβίολον εἰς τὸ δποῖον ἀναμηγνύνονται διὰ νὰ μᾶς ἀνησυχοῦν περισσότερον, ἢ ίδεα τοῦ ἔρωτος, καὶ ή ίδεα τοῦ θανάτου.

[Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐρχόμενον]

[Μετάφρ. Χ. Θ. Δ.Ι.]

ANDRÉ BEAUNIER

ΜΥΣΤΗΡΙΑ*

— ΜΥΘΙΣΤΩΡΗΜΑ —

XIII

Πέρασαν μερικὲς μέρες.

Ο Νάγκελ ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο, πηγανοήρχετο σκυνθρωπὸς κ' ἐφαίνετο νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ τυραννίεται σ' αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες τὰ μάτια του είχαν χάσει δλην τους τὴν ζωήν. Δὲν μιλοῦσε μὲ κανέναν σύντε καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ένα χέρι τὸ εἶχε δεμένο μ' ἔνα κουρέλι· ένα βράδυ ποὺ εἶχε βγῆ καὶ ποὺ εἶχε μείνει ἔξω ὡς τὸ πρωΐ, εἶχε γυρίσει μὲ τὸ χέρι δεμένο. Εἶχε δύο πληγές εἶχε πέσει, λέει, ἀπάνω σὲ μιὰ τοσάτα ποὺ ήτον κατὰ γῆς καντά στὴν προκυμαία.

Τὴν Πέμπτη τὸ πρωΐ ἔβρεχε, καὶ αὐτὸς δ καιρὸς τὸν ἔκανε ἀκόμα πιὸ δύσθυμο. Ὅταν δμως ἔαπλωμένος ἀκόμα στὸ κρεββάτι διάβασε τὶς ἐφημερίδες του καὶ διασκέδασε μὲ κάτι ζωηρὲς σκηνὲς τῆς γαλλικῆς βουλῆς, χρύπτησε ἔξαφνα τὰ χέρια του καὶ πετάχτηκε νὰ σηκωθῇ. Νὰ πάρῃ διάβολος! δ κόσμος εἶναι μεγάλος, εἶναι ἀπόραντος, δ κόσμος εἶναι ὀραῖος!

Χτύπησε τὸ κουδούνι, ἀκόμα ποὺν ντυθῇ ἐντελῶς, καὶ εἶπε τῆς Σάρας πῶς τὸ βράδυ θὰ

* Η ἀρχὴ εἰς τὸ τεῦχος τῆς 31 Μαΐου.

προσκαλοῦσε μερικούς, ὡς ἔξη, ἐπτὰ ἀγνθρώπους, γὰρ νὰ χαροῦν λίγο τὴν ζωή τους, εὐθυμούς ὀνθρώπους, τὸν Στένερον τὸν γιατρό, τὸν δικηγόρο Χάνσεν, τὸν γραμματικὸ καὶ ἄλλους.

Αμέσως ἔστειλε τὶς προσκλήσεις. Ὁ Μινούττας ἀπήντησε πῶς θάρρημη. Εἶχε καλέσει καὶ τὸν Ράινερτ τὸν δικαστή, μ' αὐτὸς δὲν ἔδειχνηρικός.

Ἡρθαν δ. γιατρός, δ. Χάνσεν δ δικηγόρος καὶ δ γραμματικός του, καὶ δ "Ογιεν δ φοιτητής.

Τὸ βράδυ δταν φάνηκε δ. Μινούττας στὴν πόρτα, δ. Νάγκελ σηκωθήκε, πήγε κοντά του καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμη ποὺ τὴν τελευταία φροντὶ ποὺ ήτον μαζὶ εἶχε πῆ τόσες ἀνοησίες. Τούσφριξε φρικά τὸ χέρι καὶ τοῦ σύστησε καὶ τὸν "Ογιεν, ποὺ ήτον δ μόνος ποὺ δὲν ἔξερε. Ὁ Μινούττας τράβηξε τὸν Νάγκελ παράμερα καὶ τὸν ἐνχαρίστησε ψιθυριστὰ γιὰ τὸ καινούριο πανταλόνι ποὺ τὸ φροντὶσε καὶ δλας· ἐταίριαζε τόσο καλά μὲ τὸ σακάκι, τὸ καινούριο του σακάκι, καὶ βέβαια θὰ βαστοῦν δλην του τὴν ζωή, ἀχ, να δλην του τὴν ζωή.

— Μὰ γελέσκο δὲν ἔχεις ἀκόμα;

— Οχι, μὰ σύντε εἶναι ἀνάγκη. Δὲν είμαι κόντες ἔγω. Σᾶς βεβαιῶ σύντε θὰ μοῦ χρειάζονται καθόλου ἐμένα.

Ἡτον πέντε ἡ ὥρα. Καθὼς ἔβρεχε ἀκόμα καὶ δ οὐρανὸς ήτον σκοτεινὸς ἀναψαν τὶς λάμπες καὶ τριβηγεν τὶς κουρτίνες.

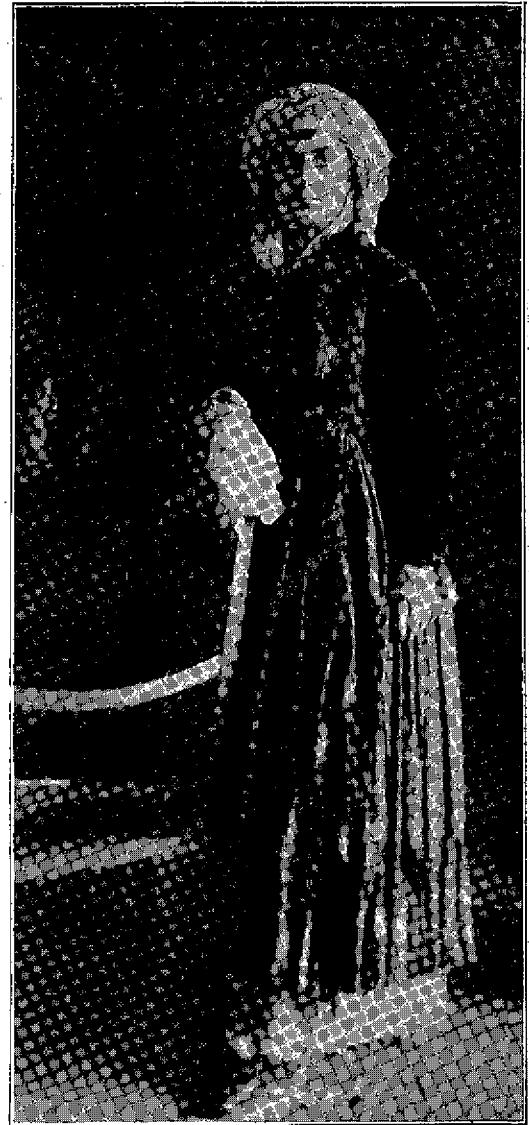
Καὶ τότε ἀρχισαν τὰ δργα, ἔνα μεθύσιο κ' ἔνα ταβατούρι ποὺ γιὰ μέρες ὑστερα μιλοῦσε γι' αὐτὰ δλη ἡ πόλις.

XIV

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ήρθε πάλι δ. Μινούττας στὸ ξενοδοχεῖο. Μπήκε σιγὰ σιγὰ στὴν καμαρα τοῦ Νάγκελ καὶ ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ δραπέτι τὸ φολόγι του, κατὶ χαρτιά, ἔνα μολύβι καὶ τὸ μποτιλάκι μὲ τὸ φαρμάκι.

Τὴν βραδυὰ πρὸν, δ. Νάγκελ τοῦ εἶχε χαρίσει τὸ γελέκο του, τὸ ὕδιο γελέκο ποὺ φροντὶσε. Τὸ εἶχε βγάλει καὶ τοῦ τὸ εἶχε δώσει ἐτσ δπως ήτον, μὲ δλα τὰ πράματα ποὺ εἶχε στὶς τσέπες του, μαζὶ μὲ τὰλλα καὶ τὸ μποτιλάκι. Ὁ Μινούττας ἔξερε πῶς ήτον φαρμάκι. Ἐκείνο τὸ βράδυ εἶχε λόγος γιὰ τὸν Κάρλσεν ποὺ σκοτώθηκε καὶ δ γιατρὸς εἶχε πῆ: "Οχι μόνο οἱ θεολόγοι, κ' ἔμεις δλοι πρέπει νὰ ἔχειστερευτοῦμε ἀπ' τὸν κόσμο, νὰ πάρῃ δργη. Τότε δ. Νάγκελ εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ μικρὸ μποτιλάκι κ' εἶχε πῆ: Νά το, τώχω ἔτοιμο τὸ πιστόλι μου ἔγω, μόνο δὲν ἔρω δν θάρρω καὶ τὸ θάρρος. Τὸ βαστοῦσε ψηλὰ τὸ μποτιλάκι, ποὺ ήτον ὡς τὴν μέση γεμάτο μ' ἔνα υγρὸ δσπρό, κ' ἔλεγε: Γνήσιο πρωσσικὸ δξέν, διαυγές σὰν νερό! Μόνο ποὺ δὲν ἔρω δν θάρρω ποτὲ τὸ θάρρος... Γιατρό, ἔσεις θὰ ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε δν είναι ἀρκετό. Τὸ μισὸ τὸ δοκίμασα καὶ δλας σ' ἔνα ζῶ καὶ ἐνήργησε λαμπρά. Λίγη πάλι στὴν ἀρχή, κατὶ ἀγριες γκριμάτες, ἔπειτα μερικοὶ σπασμοὶ, αὐτὸς ήτον δλο: μάτ σὲ τρεῖς κυνήσεις. Ὁ γιατρὸς εἶχε πάρει τὸ μποτιλάκι, τὸ εἶχε κυτάξει καὶ εἶχε πῆ: Ού, περισσότερο πάρῃ ἀρκετό... Αλήθεια, θὰ πρεπει νὰ σᾶς τὸ πάρω, μὰ ἀφροῦ δὲν ἔχετε τὸ θάρρος... Κι' δ. Νάγκελ τὸ ξαναπήρε καὶ τῶβαλε στὴν τσέπη του ἔπανάλαμβάνοντας: "Οχι, δὲν έχω τὸ θάρρος.

Ἐπειτα, τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε σηκωθῆ δ. Μινούττας νὰ φύγῃ καὶ τοὺς γαιρετοῦσε δλοντ, δ γιατρὸς ἀποκοιμισμένος ἀπάγω στὸ δραπέτι, εἶχε ξυπνήσει καὶ τεντόντωντας τὰ χέρια του εἶχε ἀναποδογυρίσει μερικὰ ποτήρια. Ὁ Νάγκελ στὸ πλάι του εἶχε περιχυθῇ μὲ σαμπάνια. Πετάχτηκε ἀμέσως, τίναξε γελώντας τὰ δούχα του καὶ φώναξε μὲ δλην τοὺς δύναμι: ζήτωω! Ὁ Μινούττας ήταν ἀμέσως ἔτοιμος νὰ φοηθῇση. Επρεπε μαντίλια καὶ πεσκίρια γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὰ βρεμένα φοῦχα περισσότερο εἶχε βραχῆ τὸ γελέκο του καὶ τοῦ τῶδωσε λέγοντας: Νά,

* Απὸ τὴν έργη τοῦ Λυκ. τὸν "Ελλην. — Η Δις "Αλεξανδριδης καὶ κυρία Μοναρχίδην τῆς Αὐλῆς τῆς Βασιλίσσης Αμαλίας

γελέκο. Δὲν θὰ ήτον καλύτερα νὰ τῶδηγαξε μιὰ στιγμή; ἀμέσως θὰ τοὺς γαιρετοῦσε δλοντ, δ γιατρὸς ἀποκοιμισμένος ἀπάγω στὸ δραπέτι. Μὰ δ. Νάγκελ δὲν ήθελε νὰ τὸ βγάλῃ. "Απ' τὶς πολλὲς φωνὲς εἶχε ξυπνήσει καὶ δ. Χάνσεν καὶ φώναξε ζήτωω! χωδὶς νὰ ξέρῃ τὶς συμβαίνει. Πάλι δ. Μινούττας παρακαλοῦσε τὸν Νάγκελ νὰ βγάλῃ μιὰ στιγμὴ τὸ γελέκο του, μὰ δ. Νάγκελ δὲν ήθελε. Διὰ μιᾶς δμως κύταξε τὸν Μινούττα στὰ μάτια, συλλογίστηκε ἔνα λεπτό, σηκωθήκε, ἔβγαλε τὸ γελέκο του καὶ τοῦ τῶδωσε λέγοντας: Νά,

στέγνωσέ το· καὶ κράτησέ το· δὲν ἔχεις ἐσὺ γελέο. Μὴ ἀνοησίες. Μὲν εὐχαρίστησι σ' τὸ δίνω, φίλε μου. Κ' ἐπειδὴ ὁ Μινούττας ἔκανε δυσκολίες, τοῦ τῶχωσε κάτω ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ἕπορωξε φιλικὰ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἐτοι εἶχε φύγει ὁ Μινούττας.

Τώρα τὸ πρωὶ μόλις ἀκούμπησε τὰ πρόματα ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ ὁ Νάγκελ ἔπινησε, τὸν εἶδε κ' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ φωτίσῃ τὶ γύρευε ποὺ ἥρθε.

— Γιὰ τὰ πρόματα ποὺ βρήκα στὶς τούτες τοῦ γελέκου, εἴτε.

— Τοῦ γελέκου; Νὰ πάρε ἡ δργή, ἀλήθεια! Καὶ τί ὅρα εἶναι;

— Εἶναι δργά. Μὰ τὸ δικό σας φολοῦ στάθηκε, δὲν τόλμησα νὰ τὸ κουρντίσω.

— Δὲν τὸ ἥπιες τὸ πρωστικὸν δέν;

— Ο Μινούττας κούνησε τὸ κεφάλι καὶ χαμογέλασε καὶ εἶπε: «Όχι.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

Είτα στὸ γεράκι ποὺ πετᾶ στὸ νέφη
«πάρε με κ' ἐμένα στ' ἀστρα τ' οὐρανοῦ!»
κι' εἴτε τὸ γεράκι «μῆ παραπονίσουει
πὺ ψηλὰ ἀνεβαίνουν τὰ πτερά τοῦ νοῦ!»
Σκῆνος

B. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

Η ΛΙΜΝΗ

Στὴν ὄχθη παγινιδίζανε μὲ μιὰ τρελλὴ καρά
τῆς λίμνης τὰ νερά,
καὶ σκύψαμε ἀπὸ πάνω τους κ' οἱ δύο τὴν κείρανή μας
νὰ δοῦμε τὴν μορφή μας.
Άλλοιμον! οἱ δύο μορφές οἱ καραπέτες καὶ γελαστές
φανήκανε κομματιστές
Ἄλες κ' εἴτε δὲ γεωμάνατος τὰ μάτια του τὰ φθονερά
καὶ μεσ' στῆς λίμνης τὰ νερά.
Αθήναι

AΥΓΕΡΙΝΟΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Σὲ μιὰ ξωθιὰ γειτονοπόλια μου ποὺ δρφάνεψε
δὲν ηλαῖνε ἡ ἀλαβαστρόκορμες παρθένες
Ποὺ στὴν καρδιὰ ἔχουν φιλωμένη ἀγάπη,
Γιὰ δποιον πεθάνει. «Ω, ναί, μαραζωμένες
Δὲν παίρνουνε τ' ἀνήλιο μονοπάτι.

Γιὰ σκούπισε τὰ δάκρυα. Συλλογίσου,
Κάποια καρά τρανή σὲ περιμένει,
Ποὺ καὶ γι' αὐτῇ πάνε πρέπει ἀναλογίσου
Σὲ λίγο νὰ σὲ δοῦμε δακρυσμένη.

Βγάλε τὰ μαρτα. «Η λεμονιά ἡ καῦμένη
Στεφάνι νὰ σου πλέξῃ ἀπαλτεράσει.
Σὲ λίγο σὰν σὲ δοῦμε στολισμένη

— Οὔτε τὸ δοκίμασες; Πρέπει νὰ εἶναι ὡς
τὴν μέση γιὰ νὰ δῶ.

Κ' ὁ Μινούττας τούδειξε τὸ μποτιλάκι ποὺ
ἡτον γεμάτο ὡς στὴν μέση.

— Καλά! — Κ' ἡ ώρα εἶναι δργά; Λοιπὸν
εἶναι ὡρα νὰ σηκωθῶ... Τώρα ποὺ τὸ θυμή-
θηκα, Γκρέγκαστρο, μπορεῖς νὰ μοῦ προμηθέ-
ψης ἔνα βιολί, θέλω νὰ τὸ δανειστῶ. Θέλω νὰ
δοκιμάσω δὲν μπορῶ νὰ μάθω... Ού, ἀνοησίες.
«Η ἀλήθεια εἶναι ποὺ θέλω ν' ἀγοράσω ἔνα
βιολί, θέλω νὰ τὸ καρίσω σ' ἔναν γνωστό,
δὲν τὸ θέλω γιὰ τὸν δαντό μου. Λοιπόν, νὰ
δης νὰ μοῦ προμηθέψης ἔνα βιολί, δπου κι' δὲν
τύθορης.

— Ο Μινούττας ὑποσχέθηκε πῶς θὰ κάνῃ διπορέση
γιὰ νὰ βρῆ βιολί.

— Εὐχαριστῶ πολὺ πολύ. Τότε ξαναπερνᾶς
πάλι ἀπὸ ἔδω, δταν μπορῆς τὸν ἔρεις τὸν
δρόμο. — Αντίο.

[Ακολουθεῖ]
[Μεταφρασ. T.]

KNOYT ΧΑΜΣΟΥΝ

ΤΟ ΔΕΚΔΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Αγαπητέ μου,

11 Ιανουαρίου 1912

ΑΓΓΕΛΙΕΣ τὶς μέρες διάβασα σὲ κάποια ἑφτημερίδα, πὼς
σπουδή, νεοφρεμένος ἀπὸ τὸ Παρίσι, είπε τὴ γνώμη
του, σὲ ίδιωτικοὺς κυκλῶνες, γιὰ τὸ σχέδιο τῶν Ἀθη-
νῶν, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν γνωστὸν Γερμανὸ ἀρχιτέκτονα,
ἥστερος ἀπὸ παραγγελία τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Καὶ
καθὼς βεβαιώνει ἡ ἑφτημερίδα, δικός μας ἀρχιτέκτονα,
ἐκφράζεται δχι μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ σχέ-
διο αὐτό.

Λεπτομέρειες περισσότερες δὲν ἔμαθα. Δὲν ξέρω
καλά· καλά ἀκόμη ποιὰ εἶναι τὰ λάθη ποὺ βρίσκει δὲ
δικός μας, δχι λάθη τεχνικὰ ὑποθέτω, πάντα δικά
λάθη στη σύλληψη τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, ποὺ ἔτρεπε νὰ
στηρίξεται ἐπάνω σὲ μάλι ἀντίληψη. Ἐλληνικὴ τῆς
φύσεως καὶ τὸν περιβάλλοντος, σὲ μιὰ μελέτη τῆς Ἐλ-
ληνικῆς γραμμῆς, σ' ἔνα ἀρμόνισμα ὅλων τῶν στοι-
χείων, ποὺ μᾶς δίνουν περίγνυρο οὐρανός, γῆ, ἀτμο-
σφαίρα, βουνά, λόφοι, ἔρειτα. Νομίζω δικά πῶς ἔνα
τετοῦ μεγάλη ζήτημα δὲν πρέπει νὰ περιβάλλει χωρίς
συζήτηση, οὔτε νὰ παραδοθῇ ἀνεξέταστα τὸ καλλιτε-
χνικὸ μέλλον τῆς πόλεως, η δριοτική της μορφή, η
νέα της ἔκφραση στὰ χέρια ἐνός τεχνίτη, δσο μεγάλον
καὶ τρανόν, ἀν τὸν φαντασθοῦμεν.

Διυποχῶς δὲν βλέπω νὰ γίνεται τίποτε, γιὰ τὸ
ζῆτημα αὐτό. Σὲ κόδε ἀλλοι τόπο, ποὺ δὲν θὰ εἴχε
καὶ τὴ σημασία την ἴστορικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ τῶν
νέων Ἀθηνῶν, μᾶλλον ἀπόφαση τέτοια, θὰ σήκωνε με-
γάλη συζήτηση καὶ ἀρχαιολόγοι, ἀρχιτέκτονες, ποιη-
τές, τεχνίτες, σοφοί κάθε λογῆς, ὅπριμαν στὴ μέση
τὰ ποὺ γνωμῆσαν τὴ γνώμη τους καὶ νὰ συζητήσουν. Ἐδῶ,
καθὼς βλέπω, τὸ μόνο πρόβλημα, ποὺ ἀπάσχολει τοὺς
ἀρμόδιούς, φαίνεται νὰ εἶναι τὸ οἰκονομικό. Φθάνει
νὰ βρεθοῦν τὰ κρήματα, μὲ τὰ ὄποια τὸ σχέδιο τοῦ
Γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος θὰ προγιαστούμεθα, καὶ ὅλα
εἶναι τελειώματα. Ἄλλα τὸ νό φυλάξῃ κανεὶς μιὰ
καινούργιαν Ἀθήνα, ἀπάνω στὴν παλιά, δὲν εἶναι νὰ
φύλαξῃ στρατό, ναυτικό, ἀστινομία ἡ γεωργία. Κι' ἀν
γιὰ ὅλα αὐτὰ μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς
ἀπολύτως τὴν ιδέαν του στὰ ξένα χέρια καὶ στὰ
ξένα μηνά, θαρρῶ πῶς τὸ ίδιο δὲν μπορεῖ νὰ γίνη-
και γιὰ τὸ σχέδιο τῶν Ἀθηνῶν. Μιὰ πόλη δὲν φύλα-
γεται καὶ δὲν καλιέται τόσο εύκολα. «Ο, τι θὰ γίνη θὰ
μένει. Καὶ θὰ εἶναι ἀνεπανόρθωτη συμφρόδια νὰ γίνη
καὶ ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη ὅπως δὲν ἔπρεπε.

Αρκετά λάθη καὶ ἀρκετές καταστοφές εἰδῆμες ὡς
τώρα. Καμιὰ ἐπίβλεψη καὶ κομιά κριτική δὲν ἔγι-
νεν ὡς τὸ σχέδιο καὶ στὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς
πόλεως. Καθένας ἔχεις δ, τι ηθελε, ὅπως ηθελε καὶ
ὅπου ηθελε. Καὶ εἴδαμε τὰ τερατονογγήματα, που
γεμίσανε τὴν Ἀθήνα καὶ πνίξανε μὲ τὴν ἀσχηματι-
στὴν τὰ έρειτα. Μιὰ πόλη δὲν εἶναι μιὰ εἰκόνα, ἔνα ἀγαλμα,
ἔνα βιβλίο, ποὺ μπορεῖ σὲ κάθε στιγμή νὰ τὸ σχέδιο
καθένας, νὰ τὸ γκρεμίσῃ νὰ τὸ πετάξῃ. Μιὰ πόλη
μένει. Καὶ θὰ εἶναι πολὺ λυπηρός οἱ διπόγονοι μας
αὐτῷ νὰ μᾶς καταριοῦνται, γιατὶ δὲν σταθήκαμε ίκα-
νοι νὰ φρουρήσωμε τὴν ὁμορφιά τῆς Ἀθηναίας μας

καὶ νὰ τοὺς τὴν παραδώσουμε ὅπως θὰ τὴν διειρευ-
θοῦν ἀργάτερα, μὰ χωρὶς ὄφελος.

Δὲν ἀνακατεύομαι, εἴτε σὲ λεπτομέρειες. Ένα πρᾶμα
ξέφω: Noblesse oblige. Καὶ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχουμε
μπροστά στὴν Ἀθήνα μας, πρέπει νὰ τὶς σεβασθοῦμε
μὲ κάθε τρόπο. Πιστεύω νὰ συμφωνήσεις μαζί μου.

Διάς σου
ΑΣΟΦΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΒΑΝΑΣ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Πλ. Ροδοκανάκη, «Ο Θρίαμβος», πεζὸ τραγούδι.
Ἐκδότης «Παναθήναια» 1912.

ΥΣΤΕΡΟΣ ἀπὸ τὸ «Φλογισμένο Ράσο» δ' ή. Πλ. Ροδο-
κανάκης, δὲν κάποιος μιᾶς δληθνιὰ μουσικῆς φρα-
σσολογίας, μᾶς δίνει ἔνα νέον σύντομον ἔργον του:
τὸν «Θρίαμβον», γραμμένον μὲ κάποιο νόρος θριαμ-
βευτικόν. Τὸ πεζὸ αὐτὸ τραγούδι εἶναι χωρισμένο σὲ
δύο μέρη: Τὸ πρῶτο μοιάζει σὰν παραμύθι καὶ σὰν
μπαλλάτρα φροντιστική καὶ ηρωική μαζί. Τὸ δεύτερο
μέρος — τὸ πιό μεστὸ καὶ πιὸ φωτεινὸ — μοιάζει σὰν
μπαλλάτρα φροντιστική καὶ ηρωική μαζί. Τὸ πιὸ μεστό
μέρος στὴν ζωή της Ζωῆς. «Ο Θρίαμβος» εἶναι ύμνος
καὶ νοσταλγικὸν ὄντειροπόλημα μαζί τῆς ψυχῆς τοῦ
ποιητοῦ γιὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ περασμένου αὐτοῦ ἐλλη-
νικοῦ κόσμου.

Αδτήν περίποτον τὴν ἔντυπωσιν μιᾶς ἀφίσεως τὸ δια-
βασμα τοῦ «Θρίαμβου». Ε' τύπωσιν ἀμφίβολον, ἐπειδὴ
ἀμφίβολα λέγονται δὲν στὸ πεζὸ αὐτὸ τραγούδι. Υπο-
θέτω, δτι καὶ ὅλος δὲν τὸ ποιητῆς δὲν θὰ εἴχε σημασίας
καὶ τελειώνει μὲ τὴν σημασίαν της φρασσούμενης
ζωῆς μὲ τοὺς γαμένους θεούς της καὶ τὴν δημιουργικὴν
σορτιά της. Μά καὶ τὸ τέτοιος καθοδισμός τῆς οὐσίας
τοῦ «Θρίαμβου» βγάλει νότερα δπὸ ἐπιμόνον σκέψει καὶ
ἀναλογικὴν ἔργασίαν τῆς φαντασίας τοῦ ἀναγνώστου.

Μιὰ ἀλληλουχία εἰκόνων μδιματῶν, ωραίων,
τῶν ἀπὸ πινακίδες ψηφιδωλούμενες περιόδους ἀπὸ
τὰ μάτια τοῦ ἀναγνώστου, μιὰ ἀλληλουχία εἰκόνων,
ποὺ θέλουν νὰ ξεδιπλώσουν ἐμπόδιος εἰς τὸν ποὺν παλιές
θρησκείες καὶ περασμένες δόξες, μεγαλεῖται παλατιών
καὶ μεγαλεῖται λαϊνῶν αἰ εἰκόνες δικά αὐτῶν δὲν ἀποτε-
λοῦν καὶ δὲν καλιέται τόσο εύκολα. «Ο, τι θὰ γίνη θὰ
μένει. Καὶ θὰ εἶναι ἀνεπανόρθωτη συμφρόδια νὰ γίνη
καὶ ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη ὅπως δὲν ἔπρεπε.

«Άρκετά λάθη καὶ ἀρκετές καταστοφές εἰδῆμες ὡς
τώρα. Καμιὰ ἐπίβλεψη καὶ κομιά κριτική δὲν ἔγι-
νεν ὡς τὸ σχέδιο καὶ στὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς
πόλεως. Καθένας ἔχεις δ, τι ηθελε, ὅπως ηθελε καὶ
ὅπου ηθελε. Καὶ εἴδαμε τὰ τερατονογγήματα, που
γεμίσανε τὴν Ἀθήνα καὶ πνίξανε μὲ τὴν ἀσχηματι-
στὴν τὰ έρειτα. Μιὰ πόλη δὲν εἶναι μιὰ εἰκόνα, ἔνα ἀγαλμα,
ἔνα βιβλίο, ποὺ μπορεῖ σὲ κάθε στιγμή νὰ τὸ σχέδιο
καθένας, νὰ τὸ γκρεμίσῃ νὰ τὸ πετάξῃ. Μιὰ πόλη
μένει. Καὶ θὰ εἶναι πολὺ λυπηρός οἱ διπόγονοι μας
αὐτῷ νὰ μᾶς καταριοῦνται, γιατὶ δὲν σταθήκαμε ίκα-
νοι νὰ φρουρήσωμε τὴν ὁμορφιά τῆς Ἀθηναίας μας

τητα, ή ουδιμική του φράσις, ή ζηλευτή του γλώσσα μὲ τὸ πλούσιον λεξιλόγιον της, είναι διλοφάνερα. Μά γιατί τὰ χαρίσματα αὐτά νά ζημιώνονται ἀπὸ τὸ δυσκολοδιάκριτον τῆς καθαυτὸ ίδεας τοῦ «Θριάμβου»;

*Αριστοφάνους «Ιππεῖς». Μενάρχων Μ. Αὐγέων.
Εκδοτικός Οίκος Γ. Φέλη 1911.*

ΑΝΟΙΓΩ τὸ ἀρχαῖον κείμενον τῶν «Ιππέων» τοῦ
Αριστοφάνους καὶ διαβάζω:

Δημοσθ. Ιαττατοιάς τῶν κακῶν, ιατταταῖ.
κακῶς Παρφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν
ἀπταῖσι βουλαῖς ἀπολέσεια σὶ θεοῖ·
ἕκινον γὰρ εἰσῆρχοσεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς μὲν προστοιβάσθαι τοὺς οἰκέτους

³Ανοίγω καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Μ. Αὐγέρη καὶ διαβάζω:

Δημοσθ. Πωπό, πωπὸ τι δυστυχίες.
"Αμποτε κακὸ τέλος οἱ θεοὶ νάδι δώσουν
στὰ γεωργανέντα αἴτιο κακὸ τῶν Πατέρων·

οι νεοφύται μόνο κακό τον παραβλαγόνα
καὶ οὐδὲ λαθάνεται ποῦ δίνει.
Αφότου μὲς στὸ σπίτι αὐτὸς ἔχει τρυπώσει
πάντα φροτώνει μὲ ξυλιές τοὺς ὑπερόπτες.

Οι διάλογοι αυτοί στίχοι είναι μικρόδια. δεξίγμα της πιστότητος που βιαστείει εἰς δόλην τὴν μετάφρασιν. Ο διμνάτος και πρωτότυπος ποιητής, που γνωρίζει νὰ λαξέψει τοὺς στίχους του δύσον διλήγοντοι ἀπὸ τοὺς νέους μας ποιητάς, δὲν ημιτρούσε πορρὰ καὶ εἰς τὸ μεταφραστικὸν του ἔργον νὰ βάλῃ τὴν σφραγίδα τῆς ειλλα-κρινοῦς ἐργασίας του. «Οσοι ἐμελέτησαν τὸν Ἀριστοφάνην εἰς τὸ πρωτότυπον, γνωρίζουν πάσον δύσκολος είναι εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἡ φράσις του ἡ ζωτανὴ διὰ τὴν ἐποίησην ἐκείνην, ἡ γεμάτη ἀπὸ λέξεις τῆς ἄγορᾶς και τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τανθρούσσων και ἐκφράσεις που συγχρά ἐνθυμήσουν τὴν φράσιν τῆς τραγῳδίας. Χρειά-ζεται κάποια ἰδιαίτερα ἴνανότης διὰ νὰ μὴ μετατρέψῃ κανεὶς εἰς τὴν μετάφρασιν τὴν γεμάτην χάριν φράσιν τοῦ Ἀριστοφάνους εἰς βιανασιολογιαν, εἰς ἐκρράσεις γεμάτας προστυχιῶν χονδροκομημένην. Τούτο τὸ κατώ-θυσσον δ ἡ Αὐγέρης. Εἰς τὴν μετάφρασιν του ἐσώθη ἡ χάρις τοῦ Ἀριστοφάνους κωρίς νὰ προδοθῇ και τὸ κείμενον. Δὲν ὑπάρχουν παρανοήσεις, δὲν ὑπάρχουν πλατυασμοί. Και ἔτοι ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Αὐγέρου ἀποτελεῖ καθαύτη φιλολογική, ποιητική· και οἱ «Ιπ-πεῖς» τοῦ Ἀριστοφάνους ἀποτελοῦν ἔνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους τόμους εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀρχαίων Ἑλλή-νων συγγραφέων, τῆς βιβλιοθήκης τοῦ κ. Φέξην.

© EATRON

Βασιλικὸν Θέατρον: Θίασος Κυβέλης Αδοιανοῦ.
«Οἱ Νικημένοι», δρᾶμα εἰς πράξεις 4 ὥπδ Παντελῆ Χόδρ.

ΑΝΕΚΑΘΟEN ἀντεκούοντο αἱ γυναικαὶ περὶ τῆς ἡθικοῦ ΑΤΤΗΤΟΣ ἡ μὴ τοῦ βίου τῆς Λεοπίας ποιητρίας, ἡ δύοις ἐγέμιστον δόλους τοὺς αἰλίνας μὲ τὸ δύνομά της, μὲ τοὺς ἔρωτάς της καὶ τὸ πουητικόν της ἔργον. "Ητο σώφρων ἢ δὲν ἦτο ἡ σοφὴ αὐτῆ παρθένος, ἡ δύοις ὑμνηστὴ τὴν δύναμιν, τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς γλυκύτητας τοῦ ἔρωτος δύον κανεῖς ἀνδρός; Αὐτὸς εἶναι εἰς γενικᾶς γραμμάτων τὸ θέμα τοῦ συντάξοντος βιβλίου τοῦ κ. Μ. Γ. Μιχαηλίδου. "Ολαὶ αἱ παλαιότεραι καὶ νεώτεραι ἔργαιαν καὶ εἰκασίαι ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τῆς ποιητρίας, ποὺ ἔχονται μετεπολιτάκις καὶ διὸ τραγικὴ ἥρωις, ἐμελετήθησαν καὶ παρεβλήθησαν ἀπὸ τὸν κ. Μιχαηλίδην δοτῖς καταλήγειν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Λεσβία ἀσύριδος, ἡ δεκάπτη μούνη, ἦτο μεγάλη ἀδρούων ἕρσον καὶ

μεγάλη ποιήσαια. Τὸ συμπέρασμά του τοῦτο δὲ καὶ Μιχαηλίδης τὸ ἔξαγε καὶ ἀπὸ τὴν ιδιαιτέραν ἔξτασιν τῶν περισσωθέντων ποιημάτων τῆς. Τὸ βιβλίον εἶναι γραμμένον μὲν ἀρκετὴν εἰλικρινειαν, μὲν πλήρῃ γιγάντιον δὲν τῶν φιλολογικῶν ἐργασιῶν τῶν σχετικῶν μὲ τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον τῆς Σαπφοῦς. Εἶναι δὲ ημιορεό κανεῖς νὰ εἴπῃ — ἔνα σοφὸν ἀπάνθισμα τῶν δύσων σοφιών ἔχουν γραψθεῖ τοῦ θέματος αὐτοῦ. 'Ημπτορούσε νὰ εἶναι κοριτσώτερον καὶ ἐπιτημονικώτερον. 'Αλλ' ὁ συγγραφεὺς φαίνεται δὲν τὸ ἡθέλησε, διότι νὰ ἐργασία του αὐτῆς ἔχονται μεταβολές καρδιών τῆς θέματος διαλέξεως, εἰς τούς ποιάνων βεβαίως παρενεργόθησαν καὶ ἀκροατικὴ μη φιλόλογοι.

Ο κ. Μιχαηλίδης παραθέτει πολλαχού τον βιβλίον του και ἐμμέτρους μεταφράσεις εἰς δημοτική γλώσσαν τῶν σπουδαιωτέρων ἐκ τῶν περισσωτέντων ἀποσποιμάτων τῆς ποιητικῆς. Αἱ μεταφράσεις ἀντεῖ εἶναι φιλολογικῶν πισταί, δὲν θένται ὅμως νὰ πανχήθουν καὶ διὰ τελεύτητα εἰς στιχωργίαν ἢ ψυθικήν φράσιν. Παρότι ἡ ἔλαττωμά των ὅμως τούτο διαβάζονται εὐχαριστίως. Γενικῶς δὲ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μιχαηλίδου είναι ἀρκετόν διὰ νὰ δῶσῃ εἰς πάντα ἀκινθῆ ἵδεν τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τῆς Λεσβίας ποιητήσας, τὴν ὅποιαν ἡγάπησε καὶ ὁ Ἀλκαῖος.

HA. II. B.

«Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν μελέτην τῶν ξυμώσεων» ὑπὸ
Α. Φωκᾶ.

ΟΧΙ μικράν ἐκδούντες προσφέρει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν καθόλου ἐπιστήμην ὁ φαρμακοποιὸς Κ. Αλέξ. Γ. Φωκᾶς μὲ τὸ σύγχρονό του. Τὸ ξῆτημα, τὸ δόπιον ἔξετάζεις ἐστὶ Εὐληγὸν ἐπιστήμων εἶναι ἐκ τῶν σπουδῶν τάτων διὰ τὴν βιολογικὴν ἐπιστήμην. Αἱ ἀπειροῦσαι χημικαὶ ἀλλοιώσεις, αἱ τελουμένεις εἰς τὰ ζωϊκά ὅντα ἀπηγόρωσαν πολὺ τὸν σοφοῦς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν μεχριες διου ἀνήγαγον αὐτὰς εἰς τὸ πέδιον τῶν χημικῶν καὶ φυσιοχημικῶν φαινομένων· ἐκεῖνες δὲ ἐπροχώρησαν τόσον, ὅταν νὰ βλέπουν πλέον τὴν ἀλήθειαν διαλέκτουσαν ἐνώπιον των καὶ νὰ ἀνενδίονούν τις ὅδους διὰ τὴν λύσιν τῶν φαινομένων αὐτῶν τῆς ζωῆς. “Ηδη διὰ τῆς βιοχημείας ἐπλήξεται νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ πλήρης ἔξηγησις τῶν χημικῶν ἀλλοιώσεων. Τὸ σύγχρονα τοῦ κ. Φωκᾶ διακρίνεται διὰ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ ἔξεταζομένου θέματος καὶ τὴν μεθοδικότητα, μὲ τὴν δοτικήν προβαίνει ἡ ἔξετασις.”

μικροφύγχους; Τί πταιεί ή κοινωνία ἀν τὸ σχέδιον του συνέπεσε νὰ προσκρούῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ πολυτείφου καὶ παμπονήρου καὶ παμπλούστου, τοῦ θετικωτάτου Σαφαντέζη καὶ ἄν, ἐνῷ ἔχει εἰς χείρας τον ὅπλον κατά τοῦ τελευταίου τουτοῦ ἀκοταμάχητον, — κάποιαν ἑνόκοποιτασίτην ἐπιστολὴν του, — προδυσμούποιεται αὐτὴ ή ίδια ή μῆτηρ του ἀπὸ κακῶς ἐννοούμενον ἐνδιαφέρον ὑπέρ τοῦ νιοῦ της νὰ τὸν ἀφοτίλισῃ παραδίδουσα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν πρὸ τῆς ὁδας εἰς τὸν πονηρὸν πλούσιον καὶ ἀπεριώσιπτον ἐν τούτῳς ἐπιστολογράφον; Τί πταιει ίδιως ή κοινωνία ἀν αὐτὸς ἐπωρκίσθη μὲν καπαπληκτήν ἀκαταληψίαν δύον ὀφροφῆτας πρωγατικότητας τῆς ζωῆς δόπτε ο Σαφαντέζης ἔχει πλασθῇ τετραπέρατος; Καὶ βεβαίως, τέλος, δὲν πταιει ή κοινωνία νὰ ἴσως ὑπόδρουν κοινωνιολογούντες συγγραφεῖς οἱ ὀποῖοι τανάτζονται δι τε εἰνε νομίμως δυνατῶν νὰ φυλακισθῇ ἀνθρώπος ἐν μέσῳ αὐτῆς ὑφ' ἀς περιστάσεις φυλακιζεται ή ἀκριβέστερον, αὐτοφυλακίζεται ο Γάλαρης.

Δὲν θέλω ούτω γὰ πιστεύσω ὅτι πρόκειται περὶ κοινωνιολογικοῦ δράματος καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ ἥρως του καθίσταται εἰς ἐμὲ συμπαθέστατος· εἶναι πλέον πράγματι τὸ θῦμα τῆς μοίρας του ἡ ὅποια εἶναι ἡ μοῖρα ὅλων σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἴδεας, οἱ δόποιοι τόσῳ σπανίτος εἶναι καὶ ἀνθρώποι τῆς δράσεως, τῆς μοίρας του ἡ ὅποια τὸν ἔρριψε τόσον ἀνεργάτη-
στον εἰς τὸν σάλον τῆς περιγραμτικῆς Λώπης, ἡ ὅποια δὲν ἔδοξε κανὸν εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν νὰ ἔμεινε πιστὸς μέχρι τέλους εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦ ἡ κατόπι μιᾶς ἔτοι
καὶ δλῶς παφοδικῆς λιποψυχίας, — τοῦθ δπερ τὸν
καθιστᾶ Ἰωάς ἀκόμη συμπαθέστερον! Παραδελλήλως
πρὸς αὐτὸν δοῦ ἐν τῷ δράματι ἡ κόρη τοῦ Σαραντέη
ἡ Ριόη, — ποιὸν περιστέρεον συνεπής εἰς ἑαυτήν, ἔξε-
νειούμενη κατὰ τῆς ωαύλου πατούσας θελήσεως πε-

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Π. Χόρν μετέχει τοῦ Ἀβερωφείου δραματικοῦ διαγωνισμοῦ.

Βασιλικὸν Θέατρον: Θίασος Κυβέλης Ἀδριανοῦ
«Νικηφόρος Φωκᾶς» τραγῳδία εἰς πράξεις 5 ὥρες
•Αριστομένους Προθελεγμάνου.

ΑΝ δχι ἀπολύτως αὐτοῦ τούτου τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ ἀλλὰ τῆς συνύγου Θεοφανοῦς ἡ μορφὴ εἶναι πάντως καὶ κατ' ἔσοχήν τραγικὴ μορφὴ, ποῖον δὲ καταλλήλερον πλαίσιον τραγιδίας ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς βυζαντίνης, τὴν ἐγκληματικὴν καὶ ἀμφισταγῆ δόσον καὶ πολυτρόπτως μεγαλουσγόν; Ἀφ' ἑτέοντος ἡ αἰγλὴ ἡ περιβάλλοντα τὸν Νικηφόρον Φωκᾶν, αἰγλὴ ἐκ τῆς θριαμβευτικῶρας ἐποποίας τῆς βυζαντίνης μεγαλουσγίας, ὃν δὲ τὸν καθιττὶς τραγικότερον, ἀλλά ὅμως βεβαίως δὲν ἔλαττωνει τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὴν λαμπρότηταν αὐτοῦ ὡς ἥρωος θεατοικοῦ. Σχεδὸν οὐ τως ἐπεβάλλετο ἡ ἐπὶ σκηνῆς ἀναβίβασί του. Ὁ καὶ Ἀριστομένης Προβελέγγιος, δὲ γλυκὺς, εὐνενής καὶ σεμνὸς λυρικὸς ποιτής, τὸν ἀνεβίβασε μετ' ἴδιαντον δῆλως ἔχοιν, καὶ ἡ ψυχολογία αὐτοῦ εἶνε ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς. "Ισως ὁ ἐνθυσισμὸς ἀναγνώστη τῶν πολεμικῶν ἀθλῶν του νὰ ἥθελεν αὐτὸν δρμητὸν καθετεον καὶ ζωηρότερον, ἐν τῷ συνάλφι σθεναρότερον ἀλλὰ τὴν τραγιδία τὸν παρουσιάζει περὶ τὸ τέλη τοῦ βίου του, καὶ δὲν ἔχομεν πλέον περδὸν ἡμῖν τόσον τὸν νικηφόρον σεπτὸν στρατιλότην δόσον τὸν μακρὰν τῆς νεότητος ἄνδρον ὃ δόποιος ἂν ἐνίκησε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀλλὰ ἐνικήθη ἀπὸ μίαν γυναῖκα, ἔχομεν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἀγωνιαδεστέρα περίσσοτον τῆς συναισθητικῆς, τῆς καθόλου ψυχικῆς ζωῆς του. Εἴνε βασιλεὺς.

αὐτού της Ισχυρώδες ὁ πόθος τῆς ζωῆς τῆς παιδικῆς.
Αναμνώσκει μετά δέοντας χρησμούς κατά τοὺς διπίους
ἢ ἀποθάνῃ ἢν οἱ στρατηγοὶ του καταλάβουν πόλιν
πρὸ τῆς δόπιας εὑρίσκονται, ἀπαγορεύει τὴν κατάληψιν
της καὶ ἰδού ὅτι πληροφορεῖται ὅτι παρὰ τὰς
διαταγας τοῦ ἡ πόλις κατελήφθη ἀγαπᾷ ἐμμανῶς,
ἀπειγασμένως τὴν Θεοφανῶ καὶ ὑποπτεύεται τὸν
ἀνδρεῖον καὶ ταράντην Τσιμισκῆν ὃς ἐποφθαλ-
μῶντα καὶ αὐτὴν καὶ τὸν θρόνον τοῦ, — τόσον εὐτυ-
χῆς ἀκόμη διότι ὑποπτεύεται μόνον αὐτὸν ὁ τυφλὸς
ἄλλο ἔρωτας δοσὸν ἀφορᾷ τὰς ἀληθινὰς διαθέσεις τῆς
ἀγαπημένης. Αὕτη πρόγραμμα πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἐπι-
διώκουσα τὴν ἐκδόνιστον τοῦ ἀπέτρεπτο τὸν Τσιμισκῆν
νά τὸν φυλακίσῃ ἢ νά τὸν ἔξοδίσῃ, ἐπέτασσεν εἰς
αὐτὸν νά τὸν φονεύῃ. “Οταν δε ὁ πλανῶμενος σύζυ-
γος προλαμβάνων φυλακίζει αὐτὸς τὸν νομίζομενον
ἔραστην, ἢ Θεοφανῶν ἀκριβῶς τὸν μεταπειθεῖ νά τὸν
μετακαλέσῃ παρ’ αὐτῷ, φαινομενῶς μὲν διά νά τὸν
προσπίσῃ ὁ γεράδος καὶ ἀνδρεῖος καὶ τῆς ὄγκουμέ-
νης ὁρμῆς τῶν δυσηροτεμένων, πραγματικῶς δὲ διά
νά διτίσῃ τοῦσαν αὐτὸν διά τοῦ ὄντροφον ἐγχειρι-
δίου καὶ αὐτὴ ἀπομακρύνει τὸν πιστὸν φύλακα ἄλλο
τῆς εἰσόδου τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος καὶ αὐτὴ εἰσάγει
πορφάρα τῷ βασιλεῖ καὶ συζῆντος τοὺς βασιλοκότονούς
ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ιωάννην τὸν Τσιμισκῆν καὶ
αὐτῇ ὄγκυτενει κατά τὴν δῆλη τέλεσιν τῆς ἀνδροκοτηνᾶς·
ἄλλο ὅμως διά τ’ ἀναγειρθῇ εἰς αὐτὴν μετ’ ὄλιγον διτὶ^{τό}
τοῦ Ιωάννου ἀναγκησοσμένου βασιλέως, βασιλίσσα
γίνεται, ἢ Ἀγάθη, αὐτὴ δὲ ὑπέτεινει εἰς μοναστήριον.
Τούλαχιστον αἱ τελευταῖαι ὀραι τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ
ἵσσουν γαλήνην, περίπου μακάριαι, καὶ — παρὰ τὰς
οὐμαγιας ὑπὸ τὸ ἔγχειριδίον τοῦ — τὰ τέλη τοῦ «χρι-
στιανικά καὶ παρ’ ὅλην ἀνάδυνα.» Η συνάντησίς
του μετὰ τοῦ ὄντροφον Γαβριὴλῆς ὡς Τσιμισκῆς δὲν
πρὸ τοῦ φόνου είχεν ἐπαναφέρη παρ’ αὐτῷ τὴν θείαν
γαλήνην θὰ παρηγέται τέλον ὑπὲρ τῶν νομάμων κλη-
σινούμων τοῦ θρόνου ἀνεύ πλέον οἰσιδήποτε μητη-
κοπίας θά ἐσυγχώρει τοὺς παρηγόρους στρατηγούς·
ἢ ἀφειροῦντο εἰς τὰ θεῖα...”

“Οχι δλιγάτερον ἐπιτυχῆς είνε ἡ ψυχολογία τῆς Θεοφανοῦς, — μὲ τὴν ἡραστειώδη καρδίαν, μὲ τοὺς παγεροὺς ὄφθαλμούς, — κατ’ ἀναλογίαν δὲ κοινῶς τῶν λιπῶν προσώπων. “Οσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον ὃς πραγμάτων ἡ περισσοτέρα συνοχὴ καθίσταται ἐπιδυτής·
ἐπίσης δὲ ἡ ἀποφνή τόσης τάσεως πρὸς τ’ ὄφρημα-
τικό μέρον, — ὁσφήποτε ἀριστοτεγνικά καὶ ἀν εἰνε
ταῦτα. ‘Ἄλλα μὴ πρὸ δλιγάτου δὲν ὁμίλησα περὶ ἐπο-
ποιίας καὶ πότε τὸντος τοιαύτην ἀνεύ ἀλλεπαλλήλων
ἀργήγησεν, καὶ ποῖος θά ἡδύνταιτο ν’ ἀρνηθῇ διτὶ δύ-
ναται γά εἰνε αὐτὴ λίαν δραματική καὶ τραγική;’ Ήδη
πρόγματι δὲν γνωρίω ἀκριβῶς δὲν ἐπὶ διατίτον τῇ
μᾶλλον ἐπὶ πλέον, δ τραγῳδὸς παραμερίζεται ίσως
παραπόλιν ἐνιαυχὸν ἀπὸ τὸν μελογχολικὸν καὶ ἡδύλαλον
λυρικὸν ποιητήν μὲ τὴν διακεκριμένην εὐγένειαν τοῦ
ὑπόθους, ἀφοῦ τότε ἰδιώς ἀντιχειρὶ ποίησις ἀνταξία τῆς
ἐκλεκτότερας ποιητικῆς ἀνθολογίας.

‘Ἄλλ’ ὁ «Νικηφόρος Φωκᾶς» ἀποφουσάρῃ χαρί-
σματα τὰ διπία τῇ τραγῳδίᾳ ἀπατεῖ δλιγάτερον ἀφθονα,
εχει ἐπίσης πολλαχόν ἀληθῆς ὥραιας σκηνᾶς, — ὡραιό-
τητος ἰδιοτόπου, ἐνίοτε τόσο ἐλλήνοχριστιανικῆς καὶ
δεῖ εἰνε βεβαίως μία ἀπὸ τὰς δλιγάτερον ὥραιας ἡ
συνάντησίς τοῦ Βασιλέως μετὰ τοῦ Ὑμηνογάρου, — ἡ
συνάντησίς ἡ ὑπέρτατα εἰρηνοποιίς.

“Η πρόστασις ἀπὸ τῆς πτοχής τοῦ διατάσσοντος καὶ
τοῦ βεστιαρίου ὑπῆρξεν ὅλας ἀνταξία τοῦ ἔργου. Η
διδασκαλία τοῦ ἔργου κατέδειξε πολὺν ἔχολον ἐκ μέ-
ρους τῶν ἥθοποιῶν, ἀλλ’ ὅχι καὶ τὴν ὑπαρξίν ὅλου

τοῦ ἀπατητούμενού χρόνου κατά τὰς δοκιμάς ὅπως
ἀστηρῆς οὗτος τελεσφόρως· ἡ γοργότης ἴδιως ἔλειπεν
ἐπιτοιθῆτως κατά τὴν παράστασιν. Ο κ. Πέτρος Λέων,
ὁ νποδύμεις τὸ πρόσωπον τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ, ἀπέ-
δοσεν ὅχι ἀπεν βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας τὴν μελαγχο-
λικήν ψυχολογίαν τοῦ ρόλου του· ἡ ἀπαγέλησι τοῦ
δράματος, ἡ κατά τ’ ἄλλα δροῦστατη, τείνει νά καθίσταται
λειτουργίας πρωτοφανῶς· εἰς τὴν καὶ Γαλάτη, ὡς Θεοφανῶ,
— ἵσως ἔνεκα παροδικῆς ἀδιαθεσίας της, — δὲν ἀνεγνώ-
ρισα τὴν τραγικήν καὶ ισχυρόφωνον ὄλλον τοῦ «μητρέω»
τῆς Ἄρειανας, ἀλλ’ οὔτε καὶ τὴν φλογεράν βιζαν-
τινήν βισιλίσαν τὸ βέβαιον ὅμως είνε, διτὶ ὁ φόλος
ἀπατεῖ ἐξαιρετικῶς μεγάλην τραγῳδόν· ἡ κ. Κυβέλη
Ἀδριανοῦ ὡς Ἀγάθη βασιλόπατη, λευχείμων δηλ μὲ
κορδεμνῶν ἐκ μαραθοπότην, παρουσίασε μίαν τῶν ἀγνο-
τέων καὶ οὐχὶ διτὶ μὲ δλιγάτερον ἐπαφροδίτων,
ἀλλὰ καὶ συντομωτέρων ἕμπανθεν τῆς· ὁ κ. Ν. Ρο-
ζάν ὡς ὄντροφος Γαβριὴλ, ἐπέδειξεν ἀπαγέλησιν
ἀνταξίαν τοῦ ὄντρου του καὶ πορφήν ἀληθημόντας
ἄγνογραφήν· ὁ κ. Π. Γαβριηλίδης ὡς Τσιμισκῆς δὲν
τοῦτο πολὺ τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἡ κυρία Βασιλική
Δημοπούλου παρέσχε μίαν ἀπὸ τὰς τόσω λεπτολόγως
εἴτε ειρηνογασμένας ἐμφανίσεις τῆς ὡς Ἀννα Ζωστή,
Πατρίκια.

Ο «Νικηφόρος Φωκᾶς» μετέχει ἐπίσης τοῦ Ἀβερω-
φετού δραματικοῦ διαγνωσμοῦ.

XΡ. ΘΕΜ. ΔΑΡΑΛΕΣΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Η δευτέρα τῆς δεκάχροτρας τοῦ Ὡδείου

ΑΓΓΗ Τὴν φρόντα δὲν ίκανοποίησε τὴν ἀξιώσιν τοῦ μου-
σικοῦ κοινοῦ. “Ισως γιατὶ ἔλειπαν δύο· τρία, ἀπὸ τὰ
ἐκφραστικά τεραφατέρα, δραγανά, β’ βιολικά καὶ κάπιοι ἀλλοί
ἀκομα, σημαντικό στὴν ὄρχηστρα, ποὺ πειά δὲν τὸ θυ-
μούμα.

Εἰμινευσαν Handel, Mozart, Saint-Saens, Gou-
pod, Ed. Lalo. Ο κ. Μαρούκι διηδύνει τὴν δραγήστραν
μὲ τὴν μεγάλην του ἐγεγεινεν, μὲ τὰ μάτια του, ποὺ
ἔχουν τὴν δύναμιν νά ἀκολουθοῦν καὶ νά βοηθοῦν δλούς
τοὺς ἀκτέλεστάς. Καὶ οὲ μια στιγμή, ποὺ ἀγίδει
καὶ ποὺ κυλεῖ τόσο εύκολα. “Ομως ὡς ἔκει. Πάρα κάπια,
ἄλλη κανεὶς στὴν ψυχὴν αὐτῶν τῶν χορδῶν, θά
στι μελιτές μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ βαθιεῖς μουσικές φαντασίες. Ποὺ
ἀντιπροσωπεύουν πνεύματα τεχνότροπα καὶ περίεργα,
— θάλουν τὸν Καλλιτέχνη. Εκείνοι τὸν πρόσθυμον
ποὺ θά ανταλλάξῃ τὴν ζοήν του μὲ τὴν γνῶσην, χωρὶς
τοῦ ἀπέλες μελφίδες, ποὺ ἀνταρροστεύουν ἐπο-
χές κλασικές καὶ

**Καὶ ἦτοι ἔγινε. Τὸν Βασιλικὸν Θέατρον παρεχωρήθη
δωρέαν στὴν δεσποινίδα Καλογεροπούλου.**

Ο Βασιλεὺς αἰσθάνθηκε βαθεῖα τὴν δέξιαν τῆς Ἐλαΐδος Καλογεροπούλου. Καὶ στὴν πρώτην συνάντησίν του μαζί της, τὸ βράδυ τῆς συναυλίας, ἡδέλησε νῦ τῆς Ἑπιτρούμ μίαν γνῶμην γιὰ τὴν μουσικήν τοῦ τόπου μας — καὶ μάλιστα γιὰ τὸν κατατίσιμον μιᾶς τελείως ὁρχήστρας. “Η στιγμὴ δὲν ἦταν η κατάλληλη καὶ η Καλλιτέχνις δὲν ἤμπορεσε νὰ ὑποδειξῇ μὲ λεπτομερείας στὸν ‘Ανακτὰ ἐν τῷ πότῳ μιᾶς τετοιούς ὁργανώσεως. Οὐμωρέθηκε στὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν γραμμήν τῆς ἱδέωσης, μὲ τὴν εἰλικρίνειαν ποὺ τὴν χαρακτηρίζει καὶ στὴν τέχνην της καὶ στὴν ζωὴν της” τοῦ εἶπε διποτέ τοια καλλιτεχνικά ἔργα τὰ φροντίζει, μάλιστα τὰ ἀναλαμβάνει καὶ τὰ βοηθεῖ ὁ Βασιλεὺς καὶ υπερέργο Δῆμος. Γιατὶ θέλουν πολὺ χρῆμα, γιατὶ θέλουν μεγάλας δαπάνας.

Ἅγιοι ήλθαν στὸ ἔγητημα τοῦ Ὡδείου. Οἱ Βασιλεῖς ὅνειρεύεται μίαν ἀναδιοργάνωσίν του. Ἡ δεσποινὶς Καλογεροπούλου ῥώμιλης μὲ μεγάλην ἐκτίμησιν διὰ τὸ ἔργον τοῦ κ. Νάζουν καὶ ἐτόνισε ὅτι είνε ὑπόδειγμά ἐνός τελείου διέμυθυντοῦ.

“Η Α. Μεγαλειότης ἔφερε τὴν ὄμιλά στὸ ξῆτημα τῆς μονφδίας. Η Καλλιτέχνις ἔχει τὴν γνώμην διτὶ πρόστιον νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Εὐδρότητην καθηγητής γιὰ τὸ σπουδαῖον αὐτὸν μάθημα. Καθηγητής νέος — ποὺ νὰ ἔχῃ παρακολούσθησῃ τὴν τελευταῖαν μέθοδον· τῆς φωδιῆς διδασκαλίας, καὶ νὰ ξενόρῃ κάθε λεξίν ποὺ εἰπε ὁ εὐδρότατός μουσικὸς κόδιμος ὃς σῆμερα γιὰ τὴν σπουδαῖαν τέχνην.

“Υστερά ἀπὸ τὰ δλίγια αὐτά, ὁ Βασιλεὺς ἐποσκάλεσε τὴν δεσποινίδα Καλογερόπουλον στὰ Ἀνάκτορά του γιὰ νὰ μιλήσουν ἐκτενέστερα.

Μόλις ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον θὰ δώσῃ μεγάλην συναυλίαν μὲ τὴν ὁρχήστραν τοῦ Θεού. Θὰ ἔση μηνεύση Μπετόβεν καὶ Βαγνερ, καὶ ἔτοι θὰ ίκανοποιηθῇ δύο πόδος τῶν διαιρόσων χρονικογράφων τῆς ἡμέρας, ποὺ μετεξειρίσθησαν τὸν ἐμπορικὸν πῆχυν γιὰ νὰ μετρήσουν τὸ μέγια φῶς που χύνεται ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικήν προσωπικότητα τῆς Καλογεροπούλου, διαν
ἐκτελῆ.

Θ' ἀκολουθήσῃ ἀλλή συναντία μὲν ἀκόμα μεγαλείτερον ἐνδιαιρέσον, καὶ τότε δὲ ἀναστηθῇ δὲ Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (ζωο χρόνια π. Χ.). Καὶ βιβαντινά ἄσματα θὰ φέρουν τὰς ἀναντίσεις πίσω, στὴν παλαιὰν Ἑλλάδα.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΩΔΑ ΛΗΜΝΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Μουσικής διανομησίας

ΤΟ ἐλληνικὸν Κομῖντετο προκηρυγύττει διαγωνισμὸν
διὰ μουσικὴν δοματίου (musique de chambre)
κομίντετα, κονιφέτα, τεργισέτα, σονάτες κλπ. Προθε-
σμία ἀποστολῆς η 15 Μαρτίου 1912, θέλ διαγωνισθοῦν
Ἐλλήνων μάνων συνέχεται.

Επιλέγεις μανόν συγνεται.
Τὸ ἔοργα, καθαρόργαμιένα καὶ εἰς παρτίσονά καὶ
εἰς χωριστὰ δί' ἔκαστον δργανον μέρη, θὰ ἐκτελεσθοῦν
ἄπο τὴν Ἑλληνικὸν Κουΐντετο εἰς ἔκτακτον δημιουσίαν
συναντήσεων ἐγένετο ἐνδὲ μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προ-
θετουμένας.

Τὸ δὲ διάγωνον οὐδέποτε τῶν διαγωνιζόμενον, ἀπαραιτήτως γνωστὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινωνέτο, δὲν θ' ἀνερέφωνται εἰς τὸ πρόγοραμμα. Κάθε ἔργον θὰ σημειώνεται μὲν ἔναν τριμήνον. Ήπιτ τὸ τέλος τῆς συναυλίας οἱ ἀρχοτατοί θὰ ψηφίσουν μεταχειρίζεταινοι τὰ εἰπέταιρά των ὡς ψηφοδέλτια επάνω εἰς τὰ διπτήρα θὰ σημειώσουν τῶν διαιριθε-

τοῦ ἔργου ποὺ κρίνουν καλότερον. Εδήλως δικέσωμεν θά γείνη ἡ διαιλογή καὶ θὰ βραβευθῇ τὸ ἔργον που θὰ λέβηται τεωριστέρας ψήφους. Θά μαναγγελθῇ συγχρόνως καὶ τὸ δονιά τοῦ συνθέτον, ὃ δποίος θὰ λέβῃ χρυσούν: ἀναμηνηστικὸν μετάλλιον.

Τα ἔσογα ἀποστέλλονται πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Κουνέτο ὄδός Ἀριστοτέλης 28 β., Ἀθῆνας. IDEM

εὐχαριστησιν. Ως τὸ βράδυ, ἡ ἀμοιβὴ τῶν μικρῶν ἀνα-
μνηστικῶν λουλουδιῶν ἔφθασε τὸ μέγα ποσόν, — γιατὶ
εὑρέθηκαν καὶ πολλοὶ ποὺ τὰ ἐπλήρωσαν μὲν ἀσῆμι
καὶ μὲν χρυσάφι ἀκόμα. Τώρα ἔτοιμαζεται περὶττερο
νέο, διπλα στὸ κτίριο τῶν φυσικῶν. Εὐλογημένες οἱ
μυστικές ἐλεημοσύνες. Εὐλογήμενό το ἔφγον τῶν Κυ-
ριῶν, ποὺ δὲ ἡλιος τῆς ἡμέρας, γέροντας πρὸς τὴ
δύση τις εὐδῆκεν ἀκόμα στοὺς δρόμους νὰ τρέχουν
παγωμένες για ὅβολους.

Ἡ Γυναικα εἰς τὴν Νοεβηγίαν

Η Νορβηγία ἔχεται πολὺ στην σκέψη καὶ στὸν κουνωνικὸν πολιτισμό, — καθὼς φαίνεται. "Ἐνα τελευταῖο τηλεγράφημα μᾶς φέρουν μεγάλην εἰδήση. Πάνω ή βουλή της ἐνηγόριος νόμου πού δίδει ἐλευθερίαν ἐνέργεια στα πλήθη τῶν γυναικῶν. "Αναγνωρισθήκαν ίκανες για δλα τὰ ἐπαγγέλματα, δημόσια, πολιτειακοὶ, καὶ μόνον λερεῖς, διτλωμάται, στρατιωτικοὶ καὶ υπουργοὶ δὲν θὰ γίνωνται ἀκόμα.

Τὸ φῶς αὐτὸν τὸν αἰδώνα ἔρχεται ἀπὸ τὸν Βορρᾶ,
κι' οὔτε τὰ χιόνια, κι' οὔτε οἱ ὄμιλχες μποροῦν νὰ τὸ
ἔμποδίσουν. Τὸ θέλει ή Τύχη ποὺ παραστέκει τὰ ἔθνη,
— ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κυλίσῃ αὐτὴ τὴ φρούδη τὸ φῶς του πολι-
τισμοῦ. Κάθε τόπος μὲ τὴν σειρά του. Καὶ τῷρα δὴ ή
Ἐλλάς, τελευταία, ἀπὸ κάθε μικρόσκοπιον, περιμένει
μῆνας ἕπασσάνδρης ἀποθεωκήν ἀκτίγια ἀπὸ τὴν πηγήν ποὺ

14

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΕΚΕΙΝΟΣ δύοποιος χαράσσει τὰς γονιμίας αὐτάς, ἔξε-
δήλωσεν ἕως τώρα τοσάμις δημοσίῃ τὴν χαράν του
καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν ἐπιδιωκομένην ἀνα-
βίωσιν τῶν Ἑλλήνων χορῶν, ἔχουντεν ἕως τώρα τόσῳ
καλλῆ τὴν ἀρχὴν ἡ δύοπις ἔγινε χάρις εἰς ἑκείνας αἱ
δύοποι προστατεῖν τοῦ Λυκείου τῶν Ἐλληνίδων, ώστε
δὲν ὑπάρχει κανεὶς βέβαιος φόβος μήπως παρεξηγηθῇ
ἔστω καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ ὅσα προσθέτει σῆμερον
ἔξι ἀφορμῆς τῆς ἀληθινῆς ἐλληνικῆς ἐστῆς εἰς τὴν
δύοποιν τὸ Δύνατον τὸ οὐδὲνεσσιν εἰς τὸ Δημοτικὸν
Θεάτρον τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν. Κατὰ τὴν ἔσοδην αὐτῆν
ἐχορεύθησαν ὅλοι οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ ἀπὸ νεά-
νιδας αἱ δύοποι ἔφερον τὸ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν ἔνδυμα,
πλὴν ἑκείνων αἱ δύοποι ἔφερον τὸ καλούμενον ἔνθικόν
καὶ αἱ δύοποι ἔχορευσαν μὲν αὐτῷ τὴν Τράπαν, – ἐχο-
ρεύθησαν δὲ ὅλοι οἱ χοροὶ αὐτοὶ ὑπὸ τοὺς τόνους
ὅρχυστρων καὶ ὑπὸ τοὺς φθόγγους τοῦ ἄφωνας!! αὐτῶν
τούτων τῶν χορευτιῶν, ίδιως ὑπὸ τὸν αὐθόρυμητον,
τὸν ἀκατάσχετον ἐνθουσιασμὸν τῶν θεατῶν. Υπὸ τὴν
ἔποψιν αὐτῆν, ἡ ἐπιτιμία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἴνει
μεγαλυτερά, – καθὼς εἶνε ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτιμεῖς ἡ
ιδέα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὁρχαίας ἐλληνικῆς ἀνθητος
εἰς τοὺς ἐλληνικοὺς χοροὺς καὶ ίδιως εἰς τὸν Συρτόν,
ἀν καὶ εἴκε ἀπορίας ἀξιον πῶς δὲν διεμαρτυρήθησαν
ἄκομη οἱ ἀκροὶ δημοτικοῖται διὰ τὴν τόσον ὀρμονικὴν
ἐν τούτοις ἔνωσιν αὐτὴν τῆς ἀρχαιούσης μορφῆς τοῦ
ἐνδύματος καὶ τῆς γηνήσιως δημοτικῆς ζωῆς τοῦ τρα-
γουδιοῦ.

Αλλά όποια την εποιείν της τεχνικής και ιδίως της καλλιτεχνικής έκτελέσεως τῶν χρώμαν αὐτῶν, δισφήποτε και ἀν εἰνεὶ ἡδη εὐχάριστος, οὔτε αὐτοὶ βέβαια οἱ σῖει πανεὸς ἐπανιούν δργανάριστα θὰ φρονοῦν διτι πρέπει η διαδικασία νὸ περιορισθῇ ἔως ἕδω. Τὸ σύνολον ἀπετέλεσεν ἀναμφιβόλως δι' ἡμάς τὰ ἐκθαμβωτικὰ ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἐννοικῆς τέρψεως, ἀκόμη δοσον ἀφορρῇ τὸν σύρφοντα τὸν χρόνον, πόσον εἶνε αὕτω ποικίλος ὅταν δὲν περιορίζεται εἰς τὴν στερεότυπον ἐπανάληψην ἐνδὲ καὶ τοι ἀυτῷ χροεπικον σχήματος περισσότερον μονοτόνον ἀπὸ φιγούραν καρδιοῦ. Υπολείποντα ὁ «Πεντοζάλης» καὶ ὁ «Μπάλλος». Οταν η ποθητὴ Βεγολινηγή εὑρεθῇ, καὶ ὅταν περάσῃ πολλάκις καὶ κατ' ἐπανάληψιν ὁ χρόνος της ἐπάνω τὴν ἀπό

ψυχήν τῶν νεανίδων, δταν ἡ γρυγή των αὐτῆς αἰσθάνεται οὕτω πλέον διτὶ σείεται δηλαδός καὶ μόλις μαντεύεται, δταν πλέον αὐτῇ διατοῦν ἀνάλαφρα, τὰ μπράτσα ποὺ τεντωμένα εἰς τὸν «Πεντοζάλην» ἀκούμβοῦν εἰς τῶν ἐκατωθεντῶν χορευτριῶν τοὺς ἄμους καὶ συμπλέκονται μὲ τὰ ξένα μπράτσα, δὲν δια τὸν ἀκαμπτοῖ καὶ βαρεῖς μοχλοῖ φαινόμενοι δις ν' ἀνασηκώνουν τὸ δλον σδμα, ἀλλὰ διὰ εἰνε δι πλέον ἀπολός, δ ἀληθινὸς διεράθινος στέφανος ποὺ ἐπάνω ἀπὸ κορμά πλέκουν παρθενικά διέλεναι. Καὶ δισού ἀφορά τόν «Μπάλλον» ἐκεῖ διὰ εἰνε αὐτῇ ἡ κατ' ἔξοχὴν ἥρωας, τοῦ χορευτικοῦ εἰδύλιου, ἡ αἰδήμων, ἡ ἐν τούτοις ἀκμιστική, ἡ δισὸν ἀσυναισθήτως προσληπτική, ἡ ἔφευγοντας ἀλλὰ διὰ νῦν ἐπενέθη, ἡ ἀπομακρυνόμενη ἀλλὰ διτὶ χωρὶς νὰ κυττάλῃ δικίων ἀλλὰ καὶ τούτε ἰδίως διὰ εἰνε παρά ποτε αἰσθήτῃ ἡ ἐλλειψις τοῦ συγχροευτοῦ ἀνδρός, δις εἰνε πάντοτε αἰσθήτῃ τῶν ἀρρένων χορευτῶν διὰ πανούσα εἰς τὸν ἀλματικώτατον «Κλεφτικὸν».

Ἡ έօρη τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων περιέλαβε καὶ πολυπρόσωπους Πλαστικὰς Εἰκόνας. Ἐξ αὐτῶν δι «Αρχαῖος Βαμός» διτὸν ἡ περισσότερον ἐπιτυχής μὲ πολλὴν εὐδυμίαν εἰς τὸ σύνολον, μὲ πολλὴν χάριν σχεδόν εἰς διὰς ταῖς λεπτομερείας, μὲ ἐπιφανεστέραν παράστασιν μίαν τρισαρτούμενην τῆς Τούρας κόρης, τῆν δεσποινίδα Ἀμφρά ἐν Σμύνοντος, ἡ ὁποία προσεκόμενη εἰς τὸν βωμὸν τὰ δρόσα ἀνθὴ τοῦ κανίστρου τῆς καὶ τὸ πάλλετον ἀνθὸς τῆς μορφῆς τῆς. Τὸ κύριον σύμπλεγμα τῆς Εἰκόνος ἀπειλένων ἀκόμη ἡ δεσποινὶς Καμπούρογλου, ἡ κυρία Βελούδιον καὶ ἡ κυρία Πία Φεράλδη τόσον πολὺ ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν τῆς μὲ τὸ ὅστιον ἀμφορέως παράστημά τῆς. Ἡ ἀναπαράστασις τῆς «Ἄδλης τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας» ὑπῆρξε γραφικῶτερη, πολυχρωμοτέρα· ἔγινε δὲ δις πρὸς τὰς ἐνδυμάσιας πιστοτάτην, — διφὲ καὶ διλιγότερον πιστὴ δις πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὸ παράστημα. Κατ' αὐτήν ἡ κυρία Φεράλδη μὲ ἐνδυμα σουλιώτικον παρίστα τὴν «κυρίαν τῶν Ἀγακτόρων» Καλοποτερόνη Τζαβέλλα· ἡ κυρία Εἰρήνη Καλογερη μὲ ἐνδυμα ὑδραιάν, τὴν καὶ θείαν τῆς κυρίαν Κριεζῆ ἡ κυρία Αλεξάνδρα Μελισσηνὸν μὲ ἐνδυμα σμυργαίκων, τὴν κυρίαν Φωτεινήν Μαυρομιχάλη· ἡ κυρία Μαρία Μομφεράτου τὴν ἡγείαν Α. Μανδούμιχάλη μὲ ἐνδυμα ἀλληγορικὸν τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας; ἡ δεσποινὶς Ἀννα Γαβριηλίδου τὴν Μεγαληρίαν Καρωνίδα Πλουσώνῳ μὲ ἐνδυμασίαν τοῦ συρμοῦ, τῆς ἐποχῆς ἡ δεσποινὶς Ἀμφρά τὴν δεσποινίδα Weissse, μὲ ἐνδυμασίαν τοῦ συμφού τῆς ἐποχῆς ἡ κυρία Βελούδιον μὲ ἐνδυμα ἀλληγορικὸν τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας· ἡ δεσποινὶς Ἀννα Γαβριηλίδου τὴν Μεγαληρίαν Καρωνίδα Πλουσώνῳ μὲ ἐνδυμασίαν τοῦ συρμοῦ, τῆς ἐποχῆς ἡ δεσποινὶς Ἀμφρά τὴν δεσποινίδα Weissse, μὲ ἐνδυμασίαν τοῦ συμφού τῆς ἐποχῆς ἡ κυρία Βελούδιον μὲ ἐνδυμα σπετσιώτικον τὴν κεράτιαν Θεοχάρη Μπότσαση καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀλεξάνδροβου τὴν κυρίαν Μοναρχίδου μὲ ἐνδυμα Ψαριανόν. Τῆς τρίτης καὶ τελευταίας Εἰκόνος ἡ κυρία θρόνος μορφὴ διτὸν ἡ δεσποινὶς Θωμαΐδου, εύδοινον οὐτια παριστάσα τὸν Νέον Χρόνον. Κάποιος χρονογράφος γράφων τὴν ἐπαύριον περὶ τῆς κατώς περισσότερον ἀπὸ διτὶ τοῦ περιπτετετεντένων τῶν περισσότερων κυριών προσένετεν. «Ἄλλ' οἱ ὄφιλαλοι τοιν — οἱ κατ' ἔξοχὴν πλανῆται αὐτοὶ στερεόες τόσον διλέγοντες τὸν δια τὸν ἀπλαγεῖς!»

Τὸ πρόγραμμα περιέλαμβάνε καὶ μίαν ἔκπληξιν. Καὶ παρά ποτε ἀπεδείχθη διτὸν μόνον μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἡμιτορεῖ νὰ εἰνε βέβαιος δι παρασκευάσας αὐτῇ περὶ τοῦ δια τὸν ἔχην ἡ ἔκπληξις εὐχάριστος διτὸν δινοσάρετος. Οπεσδήποτε δια τὸν διδόνατο κανεῖς νὰ στοιχηματίσῃ διτὸν μέλλον πρόγραμμα δὲν δια τὴν περιέλαμβάνε. Καὶ διχι μόνον διότι, δις γνωστὴ πλέον, δὲν δια τὸν ἔκπληξις!

ΙΟΛΗΠΤΟΣ

Η ΦΑΙΔΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο κ. Θεοτόκης

Μίλησε λοιπὸν καὶ δι τὸν Κόντες διτὸν τὴν Κέρκυραν ἐλθῶν μπρός σὲ φίλους καὶ δικούς, ποὺ τοῦ λέγαν διο «ναι», καὶ ὑπεροχήν κερδανόνων καὶ παρόν καὶ παρελθόν, μὲ μιὰ χαρά καὶ διο τρομάρες.

Τὸ Τριώδιον

Αγοιξε τὸ Τριώδι πάλι,
γλέντια, χοροὶ χαρές καὶ ἀντάρες
καὶ ἀρχίζει κίνησις μεγάλη
μὲ μιὰ χαρά καὶ διο τρομάρες.

Καὶ πάλιν εῖθυμοι θά τρέχοντες
νὰ θούμε δόλοι πώς θά μη
καὶ διαρχία η ποσμή —
σαν νὰ μη φθάνουν δισες ἔχουμε!

(Από τὰς «Αθήνας») Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Η ΜΟΔΑ

ΣΤΟΥΣ παληοὺς καιροὺς δι εὐγενικὴ καλαισθησία είχε καθιερώσθη γιὰ τὰ κορίτσια τῶν δεκαετῶν ὡς εἴκοσι χρόνων, μιὰν διπλὴν ἀλλὰ ἀνέκφραστην ἐνδυμασίαν. Σήμερα, δι καλαισθησία, ποὺ ἔχει φθάση σὲ φανταστικὸ βαθμὸ καὶ στὴν Πατανία, ἀκόμα, ἐργάσθηκεν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἡλικίαν αὐτήν, τῶν γυναικῶν. Ετοι, κατωρθώσθη νὰ καθιερωθῇ ἔνας ἔχωριστος συμρός, μὲ τὸ ίδιο βέβαια πινέμα τῆς γενικῆς μόδας — διμος μὲ κάτιοι φανερά θίλιατερην ἀπόλοτητα στη γραμμή καὶ στὸ σχέδιο.

Καὶ τὰ μὲν φορέματα τοῦ δρόμου είνε ταγέρο, ἐγγλέζικα πάντα, σκοτεινόχρωμα, καὶ πέφτουν μὲ εὔρυχωρία μακριές καὶ διλότερες οἱ ζακέτες, ἀκολυθῶντας τὴν γραμμὴ τοῦ ἀνδρικοῦ σακούνου. Ποὺ θά είτη, πως διο ἔχουμε αἰοθητικός, πώς διο νοιώθουμε τὸ καλό, τόσο θέλουμε καὶ τὰ πρόσημα, τὰ σχήματα, τὰ σχήματα λιγάντερο φανερά, λιγάντερο ἔσκεταστα. Να, τὸ πινέμα τοῦ σημερινοῦ γούστου. Να βλέπεις στὸ δρόμο μιὰ κόρη καλοδεμένην σὰν τὸν ὄριμο καρτό, καὶ διμος μὴν τὴν βλέπῃς. Να τὴν μαντεύῃς μόνο μέσα στὸ ἀνάριχο φόρεμα ποὺ σκεπάζει τὶς καμπύλες τῆς, καὶ νὰ περγά μπροστά σὸν ίδιο μιστήριο.

Ποιό ποιητικὴ ἐποχὴ δὲν ὑπῆρξε γιὰ τὴ ζωὴ τῆς τέχνης ποὺ τὴν λέγουμε «τέχνη τῆς ἐμφανίσεως».

Τῷρα τὰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ βραδυνὰ φορέματα. Ακολουθοῦν καὶ αὐτά τὴν ίδιαν ἀπλότητα, διδόντας ίδια μόνον τῆς μέσης καὶ τῶν ἀλλων γραμμῶν. Πειό συχνά είνε κεντημένα γύρω στὸν ἀνοικτὸ λαιμό, στὰ μανίκια, καὶ χαμηλά είνε διπλα στὴ φύστα — ἐκεῖ ποὺ ἀνοιγούται τὰ διπλά τῆς ὥραιας πτυχώντης ποδιάς. Ή ποδιά αὐτῆς καθιερωθῇ πειά στὰ φορέματα τὰ εὐγενικά, ἐκεῖνα ποὺ τὰ βλέπεις κανεῖς καὶ νοιώθεις μιὰν σκέψιν νὰ ἔργασθηκε γιὰ τὴν σύνθετη τῶν.

Ομως πρέπει νὰ είνε ἀπὸ κάπι πολὺ ἀλλὰ φορέματα ἀδρένιο, κυματοιστές, — μουσελίνινα εἴτε γάζαγ, ποὺ ἀπαραίτητα νὰ ἔχῃ τὸ χρώμα η τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ φορέματος. Οι ἀντιμέσεις ἐπέσαν. Καὶ μάλιστα στὰ φορέματα τὰ εὐγενικά — ποὺ πρέπει νὰ σεμνότης νὰ τὰ χαρακτηρίζει καὶ ἡ ἀφέλεια σὲ κάθε τοῦ λεπτομερεία. Όστε τὸ βλέμμα νὰ μη σταματᾶ παρὰ μόνο θεληματικά.

Φιόγκοι μεγάλοι ἀπὸ μανδο πλατύ βέβαιοδο, δεμένοι ἀναλυτὰ πρὸς τὸ πίσω μέρος, τῆς μέσης. Πλιούστες

ιδιο τὸ σχέδιο μὲ τὸ ἀρχαῖα τῶν γυναικῶν, καὶ δι τὸ σῶμα που θὰ τὸ φορέσῃ σήμερα δὲν θὰ είνε ὀντίγραφο τοῦ οὐρατος τῆς. Τί οημαίνει ἀν ἡ ζωὴ καὶ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων παράλληλες τὴν σκιαγραφία της, καὶ διδωκεις ἔναν ἀλλον δέρα στὸ συνολό της.

Ἐδώ πρόκειται νὰ μη γιατὶ ἡ «ἰδέα» τῆς ἀρχαῖας φο-

Φόρεμα χοροῦ διὰ γεννίδα απὸ έλαφρό μεταξωτό.

Φορέματα ἀπογευματινὰ διὰ γεννίδας απὸ έλαφρό τοσχα μαλινομέταξον σφασμα.

ρεσιάς, ποὺ μᾶς πηγαίνει καὶ θὰ μᾶς πηγαίνῃ δόσο
καὶ ἀν μεταβληθοῦμε. Γιατὶ μέσα μας ἔχουμε τὴν ποιη-
τική της αἱρησιομικότητα.

Λοιπὸν ή ἰδέα σώζεται, μὰ τόσο φανερό, σ' ἀντὸ τὸ
ἀκλούστατο μετάξιν φύρεμα. Γύρῳ στὸ στῆθος ἀπλώ-
νεται πλατειά πλισεδωτή κορδέλλα ἀπὸ μουσελίνα
θυμψή, κυρύζεται ὑστερα κάτω ἀπὸ τὸ μεταξιτό καὶ
πάλι φανερώνεται σκεπάζοντας κυματιστὰ τὴν μασχάλη.
Στη μέση, ποὺ εἶναι ὑψηλὰ ἀνεβασμένη, καὶ στὰ μανι-
κα, οιράδια πέτρες—ἀπομίμησις τοῦ μαργαριταριοῦ.

Ἡ φούστα διπλή, πιασμένη στὸ πλευρό, ποδὸς τὸ
γόνατο, ὅπλο δέσμη λουλουδιῶν μεταξιτῶν, ποὺ ἔχουν
τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος.

Νὰ ἡ Ἑλληνίδα, τέτοια μόνο μπορεῖ νὰ είνε σήμερα
στὸ ἔνδυμα.

Μὲ τὸ εἰδωλο τὸ παλῆρο μέσα τῆς, — ποὺ πάντα νὰ
λάμψῃ, καὶ κάτω ἀπὸ κάθε νέα μεταβολὴ ποὺ θὰ τῆς
δώσῃ ἡ φοῖτη τῆς παγκοσμίου ζωῆς.

Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ Τ.ΩΝ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ",

ΠΕΝΤΕ μόνον ἔστειλαν φωτογραφίας διὰ τὸν Αον
διαγωνισμὸν μας μὲ θέμα: Τοπίον Φθινοπωρινόν.
Ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόφεως, δύο ἔχουν σχετικὴν σείαν,
ἄλλο ἔναι κάθε ἄλλο παρὰ τοπίον φθινοπωρινόν. Μία,
ἀποδίδει πραγματικῶς ὅτι ἡμιτορεὶ κανεὶς νὰ ξητήσῃ
τεχνικῶς καὶ αἰσθητικῶς, ἄλλο ἀλλιστάτεις εἴναι
τὸσον μικροὶ ποὺ εἴναι δάσκολη ἡ δημοσίευσις. Εἴη-
τησαμε 13×18 καὶ 18×24 δι' ἀπὸ τὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον,
διὰ νὰ εἴναι δυνατὴ ἡ τιγκογράφησις καὶ δημοσίευσις
εἰς τὰ «Παναθήναια».

Θὰ ἐπαναλάβωμε προσεχῶς τὸν Φωτογραφικὸν
Διαγωνισμὸν μὲ διαφορετικοὺς ὅρους.

Ο ΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Νέον πολιτικὸν κόρμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ «Πρό-
δευτικόν».

Ο πρεσβευτὴς κ. Στρέιτ ὑπέγραψε τὰ συμβόλαια
μὲ τὸν δασολόγον κ. Στάγγελ, διὰ τὴν δργάνωσιν τῆς
δασικῆς μας ὑπηρεσίας.

Αἱ ἔօρται τῆς 75ετηρείδος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστη-
μίου ὁ ἀρχίσιον τὸ ἀπόγευμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου,
τοῦ Μαρτίου. Αἱ ἔօρται συμπίπτουν μὲ τὸ 16ον συνέ-
δριον τῶν ἀνατολιστῶν.

Τὴν Κυριακὴν τὸν Πάσχα, εἰς τὰς 2 μ. μ. ἐπίσημος
ἔναρξις τῶν ἔορτῶν εἰς τὸν Παρθενῶνα ὑπὸ τῆς
Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου. Εἰς τὰς 9 μ. μ. ἐπίσημος ὑπο-
δοχὴ τῶν ἔνων εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανε-
πιστημίου. Τὰς ἐπομένας ἡμέρας διάφοροι ἔκδομαι.
Τὴν Τετάρτην, 28 Μαρτίου, εἰς τὸ Δημοτικὸ θέατρον
οἱ «Οἰδίποους Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο Θρίαμβος, πεζὸς τραγοῦδη, Πλάτωνος Ροδοκα-
νάχη, ἔκδοσις «Παναθηναϊών» δρ. 2. τυπογρ. «Ἐστία»
Μάισνερ καὶ Καργαδούρη.

Ἄι Παγασαι ἔξεταζόμεναι διὰ τῶν αἰώνων ὑπὸ
Περικλέους Χ. Ἀποστολίδου, Ἀθῆναι τυπ. «Ἐστία»
Μάισνερ καὶ Καργαδούρη.

Στοιχεώδης θεωρία περὶ τῶν φιλολογικῶν μας
τάσεων ὑπὸ Αθανασίου Χ. Μπούτουρα. Ἀθῆναι τυ-
πογραφ. Ραφτάνη δρ. 1.

Ναυτιλιακὸς δόηγδος τῶν θαλασσῶν Μαρόνης καὶ
Ἄσοφικῆς, μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσοικοῦ ὑπὸ Ιωάν-
νου Ζυγομαλά Προξενοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Νικολάεφ.
Ἐν Ἀθήναις Τυπογραφείον «Ἐστία» Κ. Μάισνερ καὶ
Ν. Καργαδούρη δρόκ. 40.

Arthur Schopenhauer, Ἡθικὴ Δίκαιον καὶ Πολι-
τικὴ ὑπὸ Νικ. Μπαλωμένου. Ἀθῆναι. Τυπογραφείον
«Ἐστία», Μάισνερ καὶ Καργαδούρη.

Ιστορία τῆς Κεσσόμηνης ὑπὸ Α. Ι. Παρχαρίδου. Τρα-
πεζῆς τυπ. Σερδάνη, γρόσ. 8.

Περιήγησις εἰς τὴν χώραν τῆς ἐλευθερίας ἢ ποιο-
τικὴ ζωὴ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὑπὸ Louis
Jacolliot μεταφρ. Ἀνδρ. Π. Φαρμακοπούλου. Ἀθῆναι.
Ἐκδ. I. Κολλάρος βιβλιοπωλείον «Ἐστίας» δρ. 1.

Χρονικά, νέον περιοδικόν, ἐβδομαδιαῖον, τεῦχος 6,
διευθύντης Ἡλ. II. Βουτιερίδης. Περιεχόμενα: Πολι-
τικὸν δελτίον. Ἡ Σημασία τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν.—
Ἀγών ιδεολογίας ὑπὸ Α. Χ. Μπούτουρα.—Ἐξιστερικά
ξητήματα.—Ἐντυπώσεις καὶ Σημειώσεις ὑπὸ Μαρ-
σία.—Κοινωνικά Χρονικά.—Φιλολογικά χρονικά ὑπὸ
Ἡλ. Π. Βουτιερίδου.

Δελτίο τὸν Ἐπιπαιδευτικὸν Ομίλου. Πανουράριος
1912. Ἀθῆναι δρ. 1.50, τυπογρ. «Ἐστία» Μάισνερ καὶ
Καργαδούρη.

Χριστιανικὴ Κρήτη, περιοδικὸν κατὰ 4μηνίαν ἐκδι-
δόμενον ἐπιμελείᾳ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας. Ἔτος Α.
τεῦχος Α. καὶ Β. διπλοῦν. Ἡράκλειον. Συνδρομὴ ἐτη-
σία δρ. 10.

Τὸ Ἡράων τοῦ ἀγῶνος: τεῦχος 9 καὶ 10. Ἀθῆναι
Ἑλληνικ. Ἐκδ. Εταιρία, τυπογρ. «Ἐστία» Μάισνερ
καὶ Καργαδούρη.

Νέα Σιάτιν ἐκκλησιαστικὸν περιοδικόν σύγγραμμα.
Τεῦχος Νοεμβρίου — Δεκεμβρίου: Ἀγαπίου Τερο-
σόλιμη.

Ποιητικὴ Στοά Ιωάννου Ἀρσένη—Μιχαήλ Α. Ρα-
φαήλοβίτς. Περιόδος Γ' ἔτος 15 Ἀθῆναι.

Μουσική:

Ἀγάπτη· Πόνος ἄσμα, ὑπὸ Γ. Ξανθοπούλου, ποίησις
Ἐλένης Σβορώνου. Ἀθῆναι ἐκδ. Γ. Φέξη.

Ἀγγέλλονται: Ἐπεια πτερόσεντα, λυρικὰ ποίηματα
πρωτότυπα καὶ μεταφράσεις ὑπὸ Εὐμόλου.